

ချစ်နိုးညီ

ချစ်နိုးညီတို့အတွက်

ကျေးဇူးတရား

ဆောင်းပါးရှင် ဆရာမောင်သစ်လွင် (လူထု)

၏

ကျေးဇူးတရားကို

မှတ်တမ်းပြုပါကြောင်း။

ဝတ္ထုရေးသူ

တတိယအကြိမ်ပုံနှိပ်ခြင်းအတွက်

စာရေးသူ၏ ပဏာမ

ချစ်ခင်လေးစားအပ်သော စာဖတ်သူ၏ လက်ဝယ်သို့ ယခုရောက်ရှိ
နေပြီဖြစ်သော ‘ခုနစ်အိမ် တန်းက မဂျမ်းဘုံ’ ဝတ္ထုနှင့် ပတ်သက်၍ ပြော
စရာအနည်းငယ်ရှိနေသဖြင့် ဤပမာဏစကားကို ဆိုရခြင်းဖြစ်ပါသည်
။ ဤဝတ္ထုကိုမူလက ရှုမဝမဂ္ဂဇင်းတွင် အခန်းဆက်ဝတ္ထုရှည်အဖြစ် ရေး
သားခဲ့ပါသည် ။ နောက်မှ တစ်စုတစ်စည်းတည်း လုံးချင်းအဖြစ် ထုတ်
ဝေခြင်း ဖြစ်ပါသည် ။ ဤဝတ္ထု၏ မြစ်ဖျားခံရာမှာ စာရေးဆရာ သတင်း

စာဆရာကြီး ဆရာမောင်သစ်လွင် (လူထု) ရေးသားသော ‘ခုနစ်အိမ်တန်းမှ အနုပညာရှင်များ’ ဆောင်းပါးဖြစ်သည်။ ။

ခုနစ်အိမ်တန်းဆိုသည် က မန္တလေးမြို့မဟာမုနိဘုရားကြီးအနီး (ဟိုးရှေးယခင်က)ရှိခဲ့သော အိမ်တန်းစုလေးများ ဖြစ်သည်။ ။ ထူးခြားချက်မှာ ထိုအိမ်တန်းစုတွင် နေထိုင်သော မိသားစုအကြီးအကဲများမှာ အမြင်အာရုံချို့တဲ့ (မျက်မမြင်)သူများ ဖြစ်ပြီး ထပ်မံထူးခြားချက်မှာ ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့ သည် တူရိယာဂီတ အတီးအမှုတ်၊ အဆိုတို့ ၌ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာကြသူများ ဖြစ်ကြလေသည်။ ။

ထိုမျက်မမြင်ဂီတပညာရှင်ကြီးများ သည် ညနေခင်းဆိုလျှင် အချင်းချင်း စုဝေးကာ ‘ဂီတဆည်းဆာ’ လေးများ ဖန်တီးကြသည်။ ။ ဤတွင် ဘုရားဖူးလာ ဧည့်သည် များက သူတို့ ၏ ဂီတ ပညာစွမ်းကို တကူးတက လာရောက် နားဆင်ကြပြီးနောက် ပညာကို ပူဇော်သောအားဖြင့် ငွေစကြေးစများ ဖြင့် ‘ကန်တော့’ သွားကြသည်။ ။ ခုနစ်အိမ်တန်းမှ မျက်မမြင် ဂီတပညာရှင်များ သည် ဖုန်းတောင်းယာစကားများ မဟုတ်ကြပါ။

ဆရာကြီးမောင်သစ်လွင် (လူထု)၏ အဆိုပါဆောင်းပါးအခြေခံလျက် ကျွန်တော်က ‘ခုနစ် အိမ်တန်းက မဂျမ်းဘုံ’ ဝတ္ထုကို ဖန်တီးပါသည်။ ။

နောက်တစ်ချက် အသိပေးရန်ရှိသည် မှာ ဤဝတ္ထုကို ကျွန်တော်ရေးသည့် ကာလမှာ (၁၉၈၁-ခုနှစ်)ဖြစ်ပြီး ဤဝတ္ထုအခြေတည်ရာကာလမှာ

(၁၉၈၀- ခုနှစ်တစ်ဝိုက်)ဖြစ်ခြင်းကို စာဖတ်သူအနေဖြင့် ကြိုတင်၍ သိရှိထားရန်ဖြစ်ပါသည်။ ။ ‘ခုနစ်အိမ်တန်း’ကို ကျွန်တော် ရေးခဲ့စဉ်အချိန်ကာလ အလိုက် ဝတ္ထုတွင် ပါဝင်သော ငွေကြေးပမာဏ၊ အသုံးပြုသည့် ပစ္စည်းကိရိယာ၊ မော်တော်ကား (ဥပမာ-မစ်ဆူဘီရှီဂဲလင့်)စသည် တို့မှာ ထိုစဉ်ကာလအခြေအနေနှင့် ခေတ်အမီဆုံး၊ (LATEST) အကျဆုံး ဖြစ်ပါသည်။ ။ မျက်မှောက်ကာလ နားမျက်စိ အသိအမြင်ဖြင့် ကြည့်လျှင်တော့ ‘ဒိတ်အောက်’ ပြီး ရယ်ချင်ပြီးချင်စရာ ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်နေပါလိမ့်မည်။

ထို့ကြောင့် ကာလဝေးကွာမှု၊ ကွာခြားမှုကို နားလည်လက်ခံပြီး ဖတ်စေချင်ပါသည်။ ။ ဥပမာ- ခေတ်ဟောင်းရုပ်ရှင်ကား အဖြူအမည်းကို နားလည်ခွင့်လွှတ်ပြီး ကြည့်သောသဘောပင် ဖြစ်ပါသည်။ ။

တတိယအချက်အဖြစ် ပြောလိုသည် မှာ

ဤ ‘ခုနစ်အိမ်တန်းက မဂျမ်းဘုံ’ကို မြို့တော်အင်အားသစ် ဇာတ်အဖွဲ့ ဒါရိုက်တာ မြို့တော် မောင်ယဉ်အောင်က စင်တင်ပြဇာတ်အဖြစ် တင်ဆက် ကပြခဲ့ပါသည်။ ။ မြို့တော်မောင်ယဉ်အောင်၏ ပန်းချီကားချပ်သဖွယ် မွမ်းမံဖန်တီးတတ်သော ပြဇာတ်ပညာကြောင့် ခုနစ်အိမ်တန်းကမဂျမ်းဘုံ ပြဇာတ်သည် အလွန်လှပ၍ ဆွတ်ပျံ့ဖွယ် ဇာတ်ခုံဆက်တင်မြင်ကွင်းများ ဖြင့် ပွဲကြည့်ပရိသတ်ကို ဖမ်းစားနိုင်ခဲ့လေသည်။ ။ အလွန်အောင်မြင်သော ပြဇာတ်တစ်ပုဒ် ဖြစ်ခဲ့လေသည်။ ။

နောက်တစ်ခါ ဒါရိုက်တာ အကယ်ဒမီ မောင်ဝဏ္ဏကလည်း ဤဝတ္ထုကို ဝယ်ယူ၍ ရုပ်ရှင် ဇာတ်ကားကြီးအဖြစ် ဖန်တီးရိုက်ကူးခဲ့ပါသည်။ ကျော်သူ၊ မင်းဦး၊ မိုးမိုးမြင့်အောင်တို့ ပါဝင်သရုပ်ဆောင်ခဲ့ကြပါသည်။ မင်းဦးသည် ပင် ဤဇာတ်ကားဖြင့် အကယ်ဒမီ ဆန်ခါတင်စာရင်း ဝင်ခဲ့သည် ဟု သိရပါသည်။ ။

နောက်ဆုံးအချက်အဖြစ် ပြောလိုသည် မှာ ...

‘ခုနစ်အိမ်တန်းက မဂျမ်းဘုံ’ ဝတ္ထု၏ ဇာတ်သိမ်း၊ စင်တင်ပြဇာတ်၏ ဇာတ်သိမ်း၊ ရုပ်ရှင်၏ ဇာတ်သိမ်း ...

အနုပညာတင်ဆက်မှု သုံးခု၏ သုံးခုသော ဇာတ်သိမ်းခန်းများ တစ်ခုနှင့် တစ်ခု မတူကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ။

ဝတ္ထုဇာတ်သိမ်းခန်းအတိုင်း မြို့တော် မောင်ယဉ်အောင်က မယူပါ။ ဒါရိုက်တာ မောင်ဝဏ္ဏ၏ ရုပ်ရှင်ဇာတ်သိမ်းခန်းကလည်း ဝတ္ထုနှင့် သော်လည်းကောင်း၊ ပြဇာတ်နှင့် သော်လည်းကောင်း မတူပါ။

မူရင်း ဝတ္ထုရေးသူ ကျွန်တော်ကလည်း ပြဇာတ်နှင့် ရုပ်ရှင်တို့ က ဝတ္ထုဇာတ်သိမ်းအတိုင်း မယူရကောင်းလားဟူ၍ ငြိုငြင်ခြင်း အလျင်းမဖြစ်ခဲ့ပါ။ ဪ ... သူတို့ တော်ကြပါပေသည် ဟု ပင် မုဒိတာပွားခဲ့ရပါသေးသည်။ ။

‘ခုနစ်အိမ်တန်းက မဂျမ်းဘုံ’ သည် ယခု စာဖတ်သူများ လက်ဝယ်သို့ ရောက်ရှိနေပါပြီ။ ဝတ္ထုကို ဖတ်ပြီးအဆုံး၌ စာဖတ်သူအနေဖြင့် ဝတ္ထုအ

တိုင်း လက်ခံပါသလား၊ ကျေနပ်ပါသလား၊ မကျေနပ်ဘူးလား၊ ပြဇာတ်
ရုပ်ရှင်တို့ မည်သို့ဇာတ်သိမ်း ကြသလဲဆိုသည် ကိုကော အတွေးစဉ်
အမျှင်တန်း ကြည့်လိုပါသလား။

စာဖတ်သူထံ ဝကွက် အပ်နှံလိုက်ပါရစေ။

လေးစားသော
ချစ်ဦးညို
၁၅-၁၁-၂၀၁၆

ပစ္စုပ္ပန် ... (၁)

"ဝတ္ထုဆိုတာ လူပျောက်ကြော်ငြာမှ မဟုတ်ဘဲ ကိုကို"

"အေးပါကွာ ... ဒါကို ငါ နားလည်ပါတယ်"

"နားမလည်ပါဘူး၊ မင်း နားမလည်ပါဘူး ကိုကို၊ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ပြဿနာကို ဝတ္ထု တစ်ပိုဒ်ထဲမှာ ၊ တေးတစ်ပုဒ်ထဲမှာ ထည့်ပြီး ရေးရင်း ရင်ဖွင့်ပြတယ်ဆိုတာဟာ မလုပ်သင့်မလုပ်အပ်တဲ့ ကိစ္စပဲကွ၊ ဘယ်အနုပညာသမားမှ ဒီလို တစ်ကိုယ်တော် အရေးအခင်းကို ရေးကြီးခွင့်ကျယ်လုပ်ပြီး အများ ပရိသတ်ရှေ့မှာ ချမပြအပ်ဘူး၊ အင်မတန် အတ္တကြီးမားလွန်းပြီး အမြင်ကျဉ်းလွန်း တိမ်လွန်းတဲ့ သူတွေသာ လုပ်တတ်ကြတာပါ"

"ငါ့ကို ဒီလောက်အထိ မပြောပါနဲ့ သူငယ်ချင်းရာ"

"မင်းကိုပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး ကိုကို၊ သဘောကိုနားလည်အောင် ပြောပြတာပါ၊ အေး ... အနုပညာသမားဟာ တစ်စုံတစ်ခုသော ခံစားမှု ဝေဒနာကို အရင်းတည်ပြီး သူ့အနုပညာကို မွေးဖွားစေတာတော့ မှန်တယ်၊ သူ့ခံစားမှုဝေဒနာဆိုရာမှာ သူ့တစ်ကိုယ်တည်းရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ဝေဒနာ သက်သက် မဟုတ်ဘူး ကွ၊ သူ ရရှိလာတဲ့ ဝေဒနာအပေါ်မှာ လောကရဲ့ အမြင်တစ်ရပ်နဲ့ ထိတွေ့ သုံးသပ်ပြီးမှ ယေဘုယျသဘောတစ်ရပ် ဖြစ်အောင် ဆပွားယူရတာ"

"အဲဒီလောက် စကားလုံးကြီးတွေနဲ့ ငါ့အပေါ် မတိုင်းပါနဲ့ ကွာ၊ ငါပြောတဲ့ ကိစ္စက ရိုးရိုးလေးပါ၊ ပြီးတော့ ခုချိန်မှာ ငါဟာ ဒုက္ခသည် ပါ"

"သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်အနေနဲ့ မင်းပြဿနာကို ငါ အများကြီး စာနပါတယ်၊ လူမှုရေးအရ တခြား လိုအပ်တဲ့ အကူအညီမှန်သမျှကိုလဲ ငါ လုပ်ပေးပါ့မယ်၊ ဒါပေမဲ့ အခုဟာကတော့"

"လူမှုရေးအရ တခြား လိုအပ်တဲ့ အကူအညီ ဟုတ်လား၊ ဖိုးချစ်၊ မင်း ဘယ်လောက်များ လုပ်ပေးနိုင်မှာ မို့လဲကွာ၊ ငါ မန္တလေးကို ဒီလထဲမှာ ပဲ လေးခေါက်ရှိပြီ၊ မေမြို့လဲ တက်ခဲ့ပြီးပြီ၊ ရန်ကုန်မြို့ပေါ်မှာ လဲ ခြေရာချင်းထပ်နေပြီ၊ ခုရက်ပိုင်းမှာ တင်ပဲ ငွေတစ်သောင်းလောက်ကို သုံးခဲ့ရပြီ သူငယ်ချင်း"

"အော ... အော ... ငွေတစ်သောင်းလောက်တောင် သုံးခဲ့ပြီလား"

"အဲဒီလို လေသံနဲ့ မပြောပါနဲ့ ကွာ၊ ငါ ငွေစကားပြောနေတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ လူတစ်ယောက်ကို ရှာတယ်ဆိုရင် သွားခလာခအတွက် ငွေကို အသုံးပြုရမှာ ပဲ မဟုတ်လား၊ ငါ ဘယ်လောက်ထိ နံနံ့စပ်စပ် ရှာပြီးပြီလဲ ဆိုတာကို ပြောပြတာပါ"

"ဒါကြောင့် ပြောတာပါ သူငယ်ချင်း၊ သတင်းစာထဲ ကြော်ငြာထည့်ရတာလဲ ကြာတော့ လူမြင်မကောင်းတော့ပါဘူး၊ နောက်ဆုံးတော့ မင်းကို သတိရပြီး မင်းဆီလာတာပဲ၊ မင်း တတ်နိုင်တဲ့ အကူအညီဟာ ဒီကိစ္စအတွက် အထိရောက်ဆုံးပါ၊ ပြီးတော့ အစကနေ အဆုံး၊ သဘောပေါက်နားလည်သွားစေနိုင်မယ့် ဖြေရှင်းချက်မျိုးကို မင်းတစ်ယောက်သာ တတ်နိုင်မှာ ပါ"

"ငါက ဝတ္ထုရေးပြီး အမြန်ပြန်လာပါလို့ ခေါ်ပေးရမှာ လား"

"သူငယ်ချင်း"

ကိုကိုရုပ်သွင်၊ ကိုကိုအသံ၊ ကိုကိုမျက်လုံးအစုံ။ အလုံးစုံသော ဆန့်ကျင်မှုလက္ခဏာတို့ သည် ကိုကိုထံတွင် မီးစကြာလည်သလို တရိပ်ရိပ် တစေ့စေ့ သမ်းယှက်နေကြသည် ။ သူ့မျက်လုံးများက အသိသာဆုံးဖြစ်မည်။ မှေးမှိန်ရီဝေသွားလိုက်၊ စူးရှပြီးပြက်လာလိုက်။

ပြီးတော့ သူ့လေသံ၊ စောစောပိုင်းက တစ်ချိန်လုံးလုံး ကိုကိုလေသံမှာ အားငယ်တိုးလျှိုးသံ။ ကျွန်တော့်လက်ကို အခါခါ ဖျစ်ညှစ်ဆုပ်ကိုင် ခါယမ်းလျက် တတွတ်တွတ် တစာစာ တောင်းပန်ခဲ့ သည့် လေသံ။ ယခု ‘သူငယ်ချင်း’ ဟု ခေါ်လိုက်သည် တွင် မူ သူ့အသံ ပြောင်းလဲသွားသည် ။ သူ့ဘာသာသူ ဆုံးဖြတ်မှုတစ်ခုခု၌ ရပ်တည်သွားမိခြင်းကြောင့် လားတော့ မသိ၊ သူ့လေသံ တင်းမာ ပြတ်တောင်းသည် ။

နောက် ဝေသီနေခဲ့သော သူ့မျက်လုံးများ တွင် အရောင်အဝါတစ်ခုခု လက်ခနဲ ပြက်သွားသည် ။

"သူငယ်ချင်း"

ဒုတိယအကြိမ် သူ ပြန်ခေါ်သည် ။ ကျွန်တော့်ကို စိမ်းစိမ်းပါအောင် ကြည့်သည် ။

"ချမ်းသာကြွယ်ဝတာဟာ ငါ့အတွက် အပြစ်ကြီးတစ်ခု ဖြစ်နေသလားဟင်။ ငါ့ကား၊ ငါ့တိုက်နဲ့ ငါ့စည်းစိမ်တွေဟာ ငါ့အပေါ်မှာ အရိပ်မည်းကြီး ထိုးကျနေပြီလား။ ကိုကိုဆိုတဲ့ ကောင် တစ်ယောက်က စကားတစ်ခွန်း ပြောလိုက်ပြီဆိုရင် အဲဒီစကားနောက်မှာ ငါ့စည်းစိမ်ချမ်းသာတွေကို တွဲကပ်ပြီး လူတွေက မြင်နေကြပြီလား။ ငွေစက္ကူတွေနဲ့ ငါ့ကို ခွဲမမြင်ကြတော့ဘူးလား။ ငါ့ရဲ့ စကားတစ်ခွန်း နောက်ကွယ်မှာ ရှိတဲ့ ရင်

ထဲက အရာလေး တစ်ခုကိုတော့ မတွေ့ကြတော့ဘူးတဲ့ လား"

မေးခွန်းမဟုတ်မူသော အမေးစကားများကို တသီတတန်းကြီး ရေရွတ်ပြီးသည် ၏ အခြားမဲ့၌ -

ကိုကိုသည် ကျွန်တော့်ပက်လက်ကုလားထိုင် ခြေရင်းသို့ ဆင်းထိုင်ကာ ပက်လက်ကုလားထိုင် လက်တန်းပေါ်သို့ လက်တင် မျက်နှာအပ်ကာ ငိုပါလေသည်။ ။

လူတွေ ငိုကြသည် ကို ကျွန်တော် အကြိမ်ပေါင်းများစွာ တွေ့ဖူးပေသည်။ ။ ယောက်ျားရင့်မာကြီးများ ငိုကြွေးသည် ကိုလည်း အကြောင်းဆုံကြုံကြုံကံသောအခါများ၌ တွေ့ဖူးသည်။ ။ စင်စစ် ယောက်ျားတို့ မျက်ရည်ကျရသော မြင်ကွင်းသည် ရှုချင်စဖွယ်မဟုတ်။ သူတို့ သူတို့ ငိုရခြင်း အကြောင်းကို မသိရသည် ဘဲထားဦး၊ သူတို့ ငိုနေသည် ကို ကြည့်ရသည် ကပပင် ရင်ထဲမှာ မသက်မသာ ဖြစ်ရလေသည်။ ။

ကိုကိုသည် ကျွန်တော့်အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်း။

ယခု သူ ကျွန်တော့်ရှေ့မှောက်၌ ငိုသည်။ ။

သူ ငိုသည့် အကြောင်းကိုလည်း ကျွန်တော် သိသည်။ ။ သို့တိုင်အောင်ပင် သူ့မျက်ရည်များ သည် ကျွန်တော့်ရင်ကို ထိခတ်လှုပ်ရှားစေခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်ကြ။ ကိုကိုကို ကျွန်တော် မသနား။

ပြောရမည်ဆိုလျှင် သဘာဝမကျသော အပူတိုက် လွှမ်းမန်းတစ်ခုကို ကြည့်နေရသည့် နှယ်ဖြစ်သည်။ ။ ကိုကို ငိုနေသည် ကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် ငယ်ငယ်က ကြည့်ဖူးသော ဇာတ်ပွဲအချို့ကို သတိရနေမိသည်။ ။ မင်းသား သို့မဟုတ် မင်းသမီးသည် တောက်ပြောင်ပြီးပြက်သော ဝတ်စားတန်ဆာများကို ဝတ်ဆင်ကာ ခမ်းနားလှပသော နောက်ခံကားရှေ့တွင်

ဘာမဟုတ်သော အကြောင်းကလေးတစ်ခုကို အကြောင်းပြု၍ ငိုချင်း
ကောက်ဆိုသည်။ ပြီးတော့ ရင်ဘတ်ကိုထု၍ ပဝါကို မျက်နှာပေါ်အုပ်၍
တနင့်တပိုး ရှိုက်ငိုတတ်သည်။ သည် အလွမ်းခန်းမျိုးသည် ပွဲကြည့် ကျွန်
တော့်ရင်ကို လုံးဝ မလှုပ်ရှားစေခဲ့ပေ။

သူတို့ ငိုချင်းကို ဆူဆူညံညံ နားထောင်နေရင်းဖြင့် ‘ငိုစရာလဲ မဟုတ်
ဘူး ၊ ငိုလောက်အောင်လဲ မဟုတ်ဘူး ၊ ငိုနေတာကြီးကလဲ လွမ်းစရာမ
ကောင်းဘူး’ ဟု စိတ်ထဲက မှတ်ချက်ချနေမိလေသည်။

ယခုလည်း ထိုနည်းအတူတူပင်။

မနက်အစောကြီး ကိုကိုသည် သူ့ကားကို သူ့ကိုယ်တိုင်မောင်း၍ ကျွန်
တော့်ဆီ ရောက်လာတတ်သည်။ သူ့ကားအမျိုးအမည်ကို ကျွန်တော် စိ
တ်မဝင်စား။ သို့သော် စက်သံ အင်မတန် ညက်ညောသော၊ တန်ဖိုးကြီး
သော၊ ရွှေမှုန်ကို အရည်ဖျော်ပြီး လိမ်းသုတ်ထားသည့် အရောင် ရှိသော
မှန်လုံကား ဖြစ်ကြောင်းကိုတော့ သိသည်။

ကိုကို တစ်ခါမျှ သည် အချိန်မျိုး မလာခဲ့ဖူးချေ။ သည့် ထက်မူ ကိုကို
ကျွန်တော့်ဆီသို့ အင်မတန် အရောက်အပေါက် နည်းသည်။ ကျွန်တော်
တို့ ချင်း တွေ့စရာ အကြောင်းကိစ္စလည်း သိပ်ရှိသည် မဟုတ်။ ကျွန်
တော်လည်း ခပ်ကင်းကင်းနေသည်။ ကိုကိုကလည်း သူ့အလုပ်နှင့် သူ။
တစ်ခါတစ်ခါ ကိုကို ရောက်လာတတ်သည် ကလည်း ကျွန်တော့်ကို
သီချင်းရေးစပ်ခိုင်းရန် ရောက်လာ တတ်ခြင်းဖြစ်သည်။ သီးချင်းတစ်ပု
ဒ်တည်း မဟုတ်။ ဆယ်ပုဒ်၊ ဆယ့်ငါးပုဒ်။ သူတို့ အခေါ်အဝေါ် ဝမ်းဆီးရီး
။ ကျွန်တော်ကလည်း ဘယ်သောအခါကမျှ ကိုကိုအတွက် ရေးပေးခြင်း
မရှိခဲ့ဖူးပေ။

သို့သော် ကိုကိုနှင့် ကျွန်တော်မှာ အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်းများ ဖြစ်ကြ

ပေသည် ။ ကျွန်တော်က သူ့ ‘စည်းစိမ်ချမ်းသာ’အတွက် သူ့ကို ခန့် တတ်သလို၊ သူကလည်း ကျွန်တော့်ကို ‘အနုပညာမာန’ အတွက် စကားနာထိုးတတ်သည် ။

အိမ်တံခါးကို ကိုကို သူ့ဘာသာသူ တွန်းဖွင့်ဝင်သည် ။ ဖိနပ်ချွတ်၌ သူ့ဖိနပ်ကို ကပျာကသီ ချွတ်သည် ။ သူ စီးလာသော ဖိနပ်မှာ ခါတိုင်း သူ စီးနေကျ ကတ္တီပါအခင်း၊ ကတ္တီပါသဲကြိုးဖိနပ်မျိုး မဟုတ်။ သူ့အိမ်မှာ နေရင်း စီးသောဖိနပ် ဖြစ်နိုင်သည် ။ ဧည့်ခန်းဟု ကျွန်တော် သတ်မှတ်ထားသော စာအုပ်စင်တို့ အလယ်မှာ နေရာကွက်လပ်ပေါ်တွင် သူ ဝင်ထိုင်သည် ။ နံနက်ခင်းနှင့် မလိုက်ဖက်စွာပင် နေ့လယ်ဘက် ဘတ်စ်ကားတိုးစီးလာရသူ တစ်ယောက်လို ကိုယ့်ကားကိုယ် မောင်းလာသော ကိုကိုသည် မောဟိုက်ပင်ပန်းခြင်းများ ဖြင့် လက်ကိုင်ပဝါထုတ်၍ ချွေးများကို သုတ်လေသည် ။

သူ့လှုပ်ရှားမှုတိုင်းမှာ ဆောက်တည်ရာမဲ့နေသောအဖြစ်ကို ကျွန်တော် ရိပ်စားမိသည် ။ ကိုကိုသည် သွက်လက် ဖျတ်လတ်သူဖြစ်သည် ။ အမြဲတမ်း နိုးကြားနေသူလည်း ဖြစ်သည် ။ သို့သော် ယနေ့မနက် ကိုကိုအသွင်မှာ တစ်ခုခုကြောင့် ဆောက်တည်ရာမဲ့သော အဖြစ်။

ကျွန်တော်က ထိုင်နေကျ ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ ထိုင်သည် ။ ကိုကိုကို ကုလားထိုင်ပေါ် ထိုင်ရန် ပြောသော်လည်း သူသည် ထိုင်ရမှန်း ထရမှန်းမသိဆိုသလိုပင် သင်ဖြူးပေါ်မှာ ပင် ထိုင်သည် ။ အိမ်ကပြင်အောက်သို့ ခြေထောက်များ ဆန့်ထုတ်ထားသည် ။

ထို့နောက် ‘သူ့အဖြစ်’ ကို ပြောပြလေသည် ။

ဓာတ်ပုံတွေ ထုတ်ပြသည် ။ တဖွဖွ တသသ ရေရွတ်သည် ။ သူ့လုပ်ခဲ့သော အစီအစဉ်များကို ရှင်းပြသည် ။ နောက်ဆုံး၌ ကြံရာမရဖြစ်ကာ

ကျွန်တော့်ဆီကို အားကိုးတကြီး ရောက်လာရကြောင်း ပြောပြသည် ။ သူ့စကားများကို နားထောင်ပြီးနောက် ကျွန်တော် ‘ဝတ္ထုဆိုတာ လူပျောက်ကြော်ငြာမှ မဟုတ်ဘဲ ကိုကို’ ဟူသော စကားတစ်ခွန်းဖြင့် သူ့ဇာတ်လမ်းကို အဆုံးသတ်ပေးလိုက်သည် ။

သည် မှာ ပင် ကိုကိုသည် တုန်လှုပ်သွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေမည်။

ကျွန်တော် ဆက်ပြောသည့် စကားလုံးများကို ကိုကိုသည် အင်အားချည့်နဲ့ စွာ နားထောင်ခဲ့ပြီး နောက် မေးခွန်းမဟုတ်သော အမေးစကားများကို သူ့ဘာသာသူ တသိတသန်းကြီး ရေရွတ်လျက် သူငိုကြွေးလေသည် ။ ကျွန်တော်ထိုင်နေသည့် ပက်လက်ကုလားထိုင် လက်တန်းပေါ်သို့ မျက်နှာအပ် ကာ ချုံးပွဲချ ငိုကြွေးလေသည် ။

မျက်ရည်စတွေကို သုတ်လိုက်သော သူ့လက်ချောင်းပေါ်တွင် ကြီးမားထူထဲလှသော ရွှေလက်စွပ်ကြီးတစ်ကွင်းကို ဝတ်ထားသည် ။ စိန်ရွှေရတနာအကြောင်းကို ကျွန်တော် နကန်းတစ်လုံးမျှ မသိသော်လည်း သူ့လက်စွပ်မှာ အရည်အသွေးကောင်းလှသော ပတ္တမြားလက်စွပ် ဖြစ်နိုင်သည် ။ ပြီးတော့ လက်မှာ လည်း ဒိုင်ခွက်လှပဆန်းသစ်သော နာရီ။

ငုံ့နေသော သူလည်ပင်း၏ ဇက်ပိုးပေါ်တွင် တုတ်ခိုင်သော ရွှေကြိုး။ အပေါ်စီးမှ မြင်နေရသော သူ့အင်္ကျီအိတ်ထဲမှာ လည်း ငွေစက္ကူများ ။ ဘေးမှာ ချထားသော လက်ကိုင်ကြိုးနှင့် သားရေအိတ်မှာ လည်း စောစောက သူဇာတ်ပုံများ ထုတ်ယူပြီး ဇစ်ကို ပြန်မပိတ်ဘဲ ထားခဲ့သောကြောင့် ပွင့်ဟနေခဲ့သည် ။ ထိုသားရေအိတ်ထဲမှာ လည်း ငွေစက္ကူများ အထပ်လိုက်။

မိတ်ဆွေ ကဗျာဆရာတစ်ဦးက သူ့ဇနီးမျက်နှာ မြင်သောကြောင့် မနေ့ညက ကျွန်တော့်ဆီ ငွေလာချေးသည် ။ အနီးပိတ်ဖိုးနှင့်

မျက်နှာမြင်ပြီးစ အမျိုးသမီးအတွက် စားစရာသောက်စရာ ဝယ်ရန်။

ထိုကိစ္စအတွက် ကျွန်တော် သည် နေ့စာအုပ်တိုက်တစ်တိုက်သို့သွားပြီး ငွေအနည်းငယ် ယူရမည်။ သည် အတိုင်းသွား၍ မဖြစ်။ ထိုတိုက်မှ စာရေးဆရာများ ၏ ဝတ္ထုတိုများကို စုပေါင်းထုတ်ဝေမည်ဟု အကြောင်းကြား စာမူတောင်းထားသည် ။ ထို့ကြောင့် ရေးလက်စ ဝတ္ထုတိုကို ကျွန်တော် အပြီးရေးသားမည်။ ပြီးမှ စာမူခထုတ်ယူရမည်။ သင့်တင့်လျောက်ပတ်သော ငွေကြေးအချို့အဝက်ကို ညနေရောက်လာမည့် ကဗျာဆရာအား ခွဲဝေပေးရမည်။ သည် တစ်နေ့၏ သည် နံနက်ကို ကျွန်တော်က ယင်းသို့ စီမံဆောင်ရွက်နေချိန်တွင် သည် ပုံစံ သည် အနေအမျိုးဖြင့် ကိုကိုက ရောက်လာသည် ။

ထို့နောက် သူ့အဖြစ်ကို ပြောသည် ၊ ငိုသည် ။

ကိုကိုအတွက် စာနာစိတ်၊ ကိုကိုအပေါ် သနားစိတ် ဘယ်လိုမှ ဖြစ်ပေါ်မလာခြင်းကြောင့် ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် လိပ်ပြာသန့်မိပေသည် ။

"ကဲ ... ယောက်ျားပဲကွာ၊ ငိုမနေစမ်းပါနဲ့ "

ထုံးစံစကားဖြင့် ကိုကိုကို ကျွန်တော် အငိုတိတ်စေရန် ကြိုးစားသည် ။ သူက မျက်ရည်တို့ ကျဆဲဖြစ်သော မျက်လုံးများ ဖြင့် ကျွန်တော့်ကို မော့ကြည့်လေသည် ။

"မင်း ငါ့ကို တကယ်ကို နားမလည်တော့ဘူးလား သူငယ်ချင်း"

"အေးပါကွာ ငါ နားလည်ပါတယ်"

"မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ မင်း ငါပြောတာကို သဘောမပေါက်ပါဘူး၊ အခုကိစ္စက မင်းပြောသလို ငါ့ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ပြဿနာကို ပုံကြီးချဲ့တာ

မဟုတ်ပါဘူး၊ အခွင့်အရေးယူတာလဲ မဟုတ်ပါဘူး။"

ကိုကိုကို ကျွန်တော် သည်းမခံချင်တော့၊ သည် လောကတွင် အကြောင်းမလှ၍ မပေါင်းကြရသော ချစ်သူပေါင်း အသိန်းအသောင်း ရှိနေသည့် အဖြစ်ကို သူ မသိသား ဆိုးဝါးလှသည် ။ ပြီးတော့ ကိုယ့်အဖြစ် ကိုယ့်သနစ်သည် လောကမှာ ကြေကွဲစရာအကောင်းဆုံးဟု ထင်တတ်ကြသူချည်း ဖြစ်သည် ။ ဒါတွေကိုသာ အစီအရီရေးပြနေလျှင် ဆုံးမည်မဟုတ်တော့။ ရှိစေဦး၊ လူအကြောင်းကို ရေးသားဖော်ပြသည့် ဝတ္ထုဟူသော အနုပညာတစ်ရပ်၌ လူ့အချစ်ကိစ္စလည်း ပါဝင်နေမည်။ ပုဂ္ဂလိက ခံစားမှုများ ရှောင်လွှဲ၍ မရ။ မုချ ပါဝင်ရေးသားနေရမည်။ သို့သော် ယေဘုယျတရားတစ်ခုခုသို့ ဆပွားနားလည်အပ်သည် မဟုတ်လား။ ကိုကို ဒါကို သိနိုင်မည်မထင်။

ကိုကိုက ချမ်းသာသူ။ ဘယ်ရွေ့ဘယ်မျှဟု ကျွန်တော် မမှန်းဆ မတိုင်းတာတတ်သည် အထိ ချမ်းသာသူဖြစ်သည် ။ သူ့မှာ မိဘမရှိ၊ သူ့မိခင်၏ အစ်မအရင်း၊ သူ့အဒေါ်ကြီးက ပြည်မှာ နေသည် ။ သူ့မိဘလက်ငုတ်ဆေးလိပ်ခုံကို ဦးစီးသည် ။ ပြီးတော့ အမြော်အမြင်ကြီးသော သူ့မိဘများက တောင်ကြီး၊ ရန်ကုန်၊ မန္တလေး အဝေးပြေးကုန်တင်ကားများ ထောင်ထားခဲ့သေးသည် ။ သည် မျှမကသေး။ ကိုကိုကိုယ်တိုင်ကလည်း ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်မှ ဘွဲ့ရပြီးနောက်တွင် ရန်ကုန်တိုက်တွင် ဆက်နေကာ သူ့ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်းတစ်ခု လုပ်ခဲ့သည် ။ ‘နတ်သျှင်တေးသံသွင်း’ ဟု သူက အမည်ပေးခဲ့သည် ။

ငွေအလုံးအရင်းကြီးမား၍ ဝင်ငွေမှာ လည်း အလွန်ကောင်းသော လုပ်ငန်းကြီးနှစ်မျိုးသုံးမျိုး တို့ အလယ်မှာ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း သူဌေးလေး ကိုကိုသည် ကျွန်တော် ပြောချင်သည့် စကားများကို နားလည်နိုင်မ

ည် မဟုတ်ပေ။ သည့် အတွက်လည်း ကိုကိုအပေါ် ကျွန်တော် ဖိနှိပ် ပြစ်
တင်မပြုလို။ ‘ပန်းလမ်း’ပေါ်မှာ တစ်သမတ်တည်း လျှောက်လာသူ၏
ခြေဖဝါးတို့ သည် ဆူနှင့် ခရောင်းတို့ ၏ စူးရှကြမ်းတမ်းခြင်းကို စိတ်ကူး
တတ်မည်မဟုတ်။

ကိုကို မြင်ရသော ကမ္ဘာလောကအတွင်း၌ ပန်းနံ့နှင့် လေညင်းတို့
သာ ရှိပေမည်။ အရာခပ်သိမ်းကို မဟုတ်စေကာမူ အရာတော်တော်များ
များကို ငွေကြေးအားဖြင့် ပြီးမြောက်နိုင်စေသည် ဟု ကိုကို ယုံကြည်ပေ
မည်။ သူ ယုံကြည်သည့် အတိုင်းလည်း သူ့မှာ က တကယ်ဖြစ်ခဲ့သည် မ
ဟုတ်လား။

ယခုလည်း ကိုကိုသည် လောက၌ အခါမလပ် ဖြစ်ပေါ်နေတတ်ကြ
သည့် ချစ်သူနှင့် ကွေကွင်း ခြင်းဆင်းရဲကို တစ်ကွေ့၌ ကြုံမိလေသောအ
ခါ အလွန်အမင်း မခံမရပ်နိုင် ဖြစ်နေချေသည် ။ မုဆိုး တစ်ယောက်အ
တွက် ရှားစောင်းသစ်ငုတ် စူးဝင်ခြင်းသည် မဆန်းသော်လည်း ပင်တိုင်
မင်းသမီး အတွက်မူ ပန်းစိုက်ငွေကရားထဲမှ နှင်းဆီစူးသည် ပင် ကြော
က်ခမန်းလိလိ ဖြစ်နေပေမည်။

"ကဲ ... ကိုကို၊ မင်းပြောသလိုတော့ ငါမလုပ်နိုင်ဘူးကွာ၊ ဒါနောက်
ဆုံးစကားပဲ။ တခြား လူမှုရေးအရတော့ ငါ့ကို မင်းကြိုက်တဲ့ တာဝန်ပေး
ပါ၊ သူငယ်ချင်းကောင်း တစ်ယောက်အနေနဲ့ ငါ အတတ်နိုင်ဆုံး လုပ်
ပေးမယ်၊ မင်း ခိုင်းချင်တာ ခိုင်းပါ"

ပြောပြောဆိုဆို ကျွန်တော် ထိုင်ရာမှ ထသည် ။ စားပွဲပေါ်မှ ရေးလ
က်စ စာမူကို လှမ်းယူသည် ။ သူ့ကို ယဉ်ကျေးစွာ နှင်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း
ကိုကိုနားလည်သည် ။ ကျွန်တော် ဝေသီစွာကြည့်လျက် သူလည်း ထိုင်
ရာမှ ထလေသည် ။

"ဟုတ်ပြီလား ကိုကို၊ ငါ့ကို မန္တလေးလွှတ်မလား၊ မော်လမြိုင်လွှတ်မလား၊ မင်းကြိုက်တဲ့ နေရာလွှတ်ပါ။ ငါ သွားပေးမယ်၊ မင်းရဲ့ ခတ္တာကိုလဲ ငါ တွေ့အောင်ရှာပေးပါ့မယ်၊ ခတ္တာနဲ့ တွေ့ရင် အားလုံးကို ငါရှင်းပြပေးပါမယ်၊ ခတ္တာက မင်းရဲ့ သူငယ်ချင်းတွေထဲမှာ ငါ့အပေါ်ကိုတော့ လေးစားပုံ ရပါတယ်"

"အဲဒါကြောင့် မို့ ငါ ပြောတာပေါ့ သူငယ်ချင်း"

"အေးလေ၊ ခုနေမှာ ခတ္တာက မင်းနဲ့ မျက်နှာချင်းကို မဆိုင်ချင်လောက်အောင်၊ အဲ ...စိတ်နာနေတယ် မဟုတ်လား၊ မင်း သွားစေချင်တဲ့ နေရာ ငါ သွားပေးမယ်၊ မတွေ့တွေ့အောင် ရှာပြီး မင်းဆီ ငါ ပြန်ခေါ်ခဲ့မယ်၊ ပြီးတော့ မင်းရဲ့ ရှေ့မှာ ခတ္တာ မင်းအပေါ် အစိုင်းအခဲ မရှိတော့သည် အထိ ငါ ရှင်းပေးမယ်၊ ကဲ ... ဒါကိုမှ မကျေနပ်ရင်တော့ မတတ်နိုင်ဘူး ကိုကို၊ ဒါ ငါ လုပ်ပေးနိုင်တာ အကုန်ပဲ"

"မင်း အဲဒီလိုလုပ်လို့ မရပါဘူးကွာ၊ ခတ္တာဟာ ဘယ်သူ့မျက်နှာကြောင့် နဲ့ မှ ငါ့ဆီ ပြန်လာမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ မင်းကို သူ လေးစားရင်းစွဲရှိတာတော့ မှန်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ မင်းခေါ်လို့ လဲ သူ ပြန်မလိုက်ဘူး သူငယ်ချင်း၊ ငါ သိတယ်"

"ဟ ... ကိုကိုရ၊ စကားပုံတောင်ရှိသေး၊ လျှာနဲ့ သွား"

" မဟုတ်ဘူး သူငယ်ချင်း၊ ပေါ့ပေါ့လေး မတွက်ပါနဲ့ "

"ကိုင်း ... ကိုကို ဒီအကြောင်းကို ညကျမှ ဆက်ပြောကြရအောင်ကွာ၊ ငါ အခု အရေးကြီးတဲ့ စာမူလေးတစ်ပုဒ် ရှိနေတယ်၊ မင်း ညဘက်ပြန်လာခဲ့"

ကိုကိုကို အတိအလင်းပင် နှင်ရတော့သည် ။ ရေးလက်စဝတ္ထုစာမူ

ထပ်ကို ကျွန်တော် ဖွင့်သည် ။ စာရေးစားပွဲကို မျက်နှာမူလိုက်သည် ဖြစ်၍ ကိုကိုကို ကျွန်တော် ကျောပေးပြီးသား ဖြစ်သွားသည် ။

ညင်သာသော ကားစက်သံကို ကြားလိုက်ရသည် ။

ထိုညက ကိုကို ပြန်လာသည် ။ ခတ္တာကို သူ ဘယ်လို ဆုံတွေ့ခဲ့ပုံ၊ ခတ္တာ၏ အချစ်ကိုရအောင် ဘယ်လို ကြိုးပမ်းရပုံ၊ ခတ္တာ၏ ဘဝနှင့် နီးစပ်အောင် ဘယ်လောက်ထိ နည်းလမ်းရှာခဲ့ရပုံများကို တရှည်တဝေးကြီး ပြောပြန်သည် ။ သူ့မှာ ဝေဒနာအခံရှိထားသောကြောင့် သူ့စ ကားလုံးများမှာ နားထောင်၍ ကောင်းသည် ။ သို့သော် ဇာတ်လမ်းမှာ ငြီးငွေ့စရာ။

"ငါ့အကြောင်းကို ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ရေးစမ်းပါဆိုတာ သာမန်ကာလျှံကာ ငါပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး သူငယ်ချင်း၊ ငါ့ဇာတ်လမ်းကို လူတွေ သိစေချင်လွန်းလို့ လဲ မဟုတ်ပါဘူး၊ မင်းအတွက်လဲ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ရပြီးတော့ ခတ္တာကလဲ မင်းဝတ္ထုဆိုရင် အမြဲ ဖတ်နေတာဆိုတော့ ဒီဟာဖတ်ရရင် သူ့အပေါ် ငါ ဘယ်လောက်"

"တော်စမ်းပါ ကိုကိုရယ်၊ မင်း ငါပြောတာကို ခုထိ နားမလည်ဘူး"

ထိုညက ကိုကိုသည် မျက်ရည်ဝဲသော မျက်လုံးများ ဖြင့် ကျွန်တော့်ကို ငေးစိုက်ကြည့်ပြီး ပြန်သွားခဲ့လေသည် ။

နောက်သုံးရက်ကြာသောအခါ ကိုကို ရောက်လာပြန်သည် ။

သည် တစ်ခါမူ သူ့အသွင်တို့ ရွှင်ပြနေဟန်ပင်။ ကားတံခါးကို ခပ်ပြင်းပြင်း ဆောင့်ပိတ်ကာ ကျွန်တော့်အိမ်ထဲသို့ အပြေးအလွှား ဝင်လာသည်။ ။

"ဖိုးချစ် မင်း ငါ့ကို အကူအညီပေးလို့ ရပြီဟေ့"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"မင်း ပြောတယ်မဟုတ်လား၊ ငါ့ကိစ္စကို ဝတ္ထုရေးပေးဖို့ ဆိုတာက လွဲရရင် ကျန်တာ ဘာပဲလုပ်ပေးရလုပ်ပေးရဆို၊ အခု မင်း ငါ့ကို ကူညီလို့ ရပြီ"

"ကဲ ... ပြော ကိုကို၊ ငါ ဘာလုပ်ရမလဲ"

စာရွက်တစ်ရွက်ကို အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ ထုတ်ယူသည်။ ။ ထို့နောက် သူ့အတက်ချီကုတ်ကိုဖွင့်၍ စာအိတ်တစ်အိတ်ကို ထုတ်ပြန်သည်။ ။ စာအိတ်ထဲမှ လက်မှတ်တစ်ခုကို ဆွဲထုတ်သည်။ ။

"မင်း မန္တလေးသွားဖို့ လေ၊ အခု လေယာဉ်လက်မှတ်သွားယူမယ်၊ ဒီလက်မှတ်က မင်း မန္တလေးရောက်ရင် မန္တလေးက ငါတို့ ဆေးလိပ်ကိုယ်စားလှယ်ဆီမှာ ပြဖို့၊ မင်းကို ငါနဲ့ မခြား စောင့်ရှောက်ကူညီလိမ့်မယ်၊ ငါ ဖုန်းလဲ ဆက်ထားတယ်"

"ခတ္တာက မန္တလေး ရောက်နေသလား"

"မဟုတ်ဘူး ဒီမှာ "

စာရွက်ပိုင်းကို ဖြန့်သည်။ ။ လိပ်စာတစ်ခုကို တွေ့ရသည်။ ။ လိပ်စာမှာ အမရပူရ။

"ခတ္တာ အမရပူရကို ရောက်နေပြီ သူငယ်ချင်း၊ သေချာတယ်၊ ငါ လွှဲ

တံထားတဲ့ စစ်ကိုင်းကလူဆီက သိရတာ၊ ကဲ ... မင်း ဒါတော့ ငြင်းလို့ မရတော့ဘူးနော်၊ မင်းစကားနဲ့ မင်း"

"အင်းလေ ငါ အမရပူရကို သွားပေးပါမယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခတ္တာကို ငါ ပြန်ခေါ်ပေးလို့ မရနိုင်ဘူးလို့ မင်းပဲ ပြောထားတယ် မဟုတ်လား၊ သူ ပြန်လိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး ဆို။ မင်းကို သိပ်စိတ်နာနေတယ်ဆို"

ကိုကို မသိမသာ ငိုငင်တွေသွားသည် ။ သို့သော် ချက်ချင်းလိုပင် ပေါ့ပါးသွားပြီး-

"အခုလောက်ဆို အဲ ... ရက်လေးလဲ နည်းနည်းကြာသွားပြီဆိုတော့ စိတ်ပြေလောက်ပါပြီ ကွာ၊ သူက မာနကြီးတာလဲ ကြီးတာပဲကွာ၊ ဒါပေမဲ့ ငါ့အပေါ်မှာ တော့ တကယ် ချစ်တာပါ၊ ပြီးတော့လဲ"

ရက်ပေါင်းများစွာ မမြင်ခဲ့ရသော အပြီးတစ်ခုကို ကိုကိုမျက်နှာပေါ်မှာ တွေ့လိုက်ရသည် ။ အနည်းငယ် တိုးတိမ်သွားသော လေသံဖြင့် -

"ငါနဲ့ သူနဲ့ ကြားမှာ နောက်ထပ် သံယောဇဉ်လေးတစ်ခု ရှိနေပြီလေ"

ကျွန်တော်လည်း ကျေနပ်စွာ ပြုံးမိလေသည် ။ ကိုကိုစိတ်ကူးကို သဘောကျမိသည် ။ ကိုကိုသည် ထို ‘သံယောဇဉ်လေးတစ်ခု’၏ တစ်ဖက်စွန်းအစကို ဆွဲကိုင်ခါယမ်းကာ ဟိုမှာ ဘက် အစွန်းဆီက သူ့ခတ္တာကို ခေါ်ငင်ဆွဲယူခြင်းပင်။ ဒါလည်း သဘာဝကျပေသည် ။ များစွာသော အကြင်လင်မယားတို့ သည် အခြားသော အရာများ မရှိစေဦး၊ ‘သားသမီး’ ဟူသော နှောင်ဖွဲ့မှုလေးဖြင့် ရစ်ပတ်ချည်နှောင်ခြင်းကိုတော့ ခံကြရသည် မဟုတ်လား။

"ကောင်းပါပြီ မောင်၊ ငါ အမရပူရကို သွားပေးပါမယ်၊ ပြီးတော့ အ

ကောင်းဆုံး ပြောပြီး အမြန်ဆုံး ပြန်ခဲ့ပါ့မယ်"

"ခတ္တာကို ခေါ်ပြီးတော့နော်"

"စိတ်ချနေပါ ကိုကိုရာ"

လိုသည် ထက်ပိုသော ငွေကြေးကို ကိုကိုက ထုတ်ပေးလေသည်။ ။
ကျွန်တော်လည်း ကျွန်တော့် ကိုယ်ကျွန်တော် ယုံကြည်စိတ်ချစွာဖြင့် ခရီးထွက်လာခဲ့သည်။ ။ အထုံးအခွေဖြစ်နေသော သံယောဇဉ် အချစ်ကြိုးထက်မှ အဖု အထစ်လေးများကို ပြေလျှော့စေပြီးနောက် ပျော်ရွှင်စွာ ဇာတ်သိမ်းကြလေ သတည်းဟူသော ဇာတ်တစ်ပုဒ်ကို ဖန်တီးပေးနိုင်တော့မည်ဟူသော ကြိုတင် ကြည်နူးမှုလေးများ လည်း ပါလာသည်။ ။

"နည်းနည်းတော့ ဆန်းသလိုပဲကွနော်၊ စိတ်ကောက်ပြီး အိမ်ပေါ်က ဆင်းသွားတဲ့ မိန်းမကို သွားခေါ်တဲ့ နေရာမှာ ကာယကံရှင်ယောက်ျား မလိုက်လာဘဲ ကြားလူက ဝင်ပြီးကယ်ရတဲ့ အဖြစ်မျိုး"

လေယာဉ်ပေါ်တက်ခါနီးတွင် ကျွန်တော် ကိုကိုကို နောက်မိသည်။ ။

"မလုပ်နဲ့ သူငယ်ချင်း၊ ဒီကိစ္စက မင်းပဲ ဇာတ်နိုင်မှာ ၊ ငါလိုက်လာရင် သူက ရှက်လဲရှက်၊ စိတ်ကလဲ ဆိုး၊ အဲ ... မာနကလဲ ခပ်ကြီးကြီး မဟုတ်လား၊ ပြန်လိုက်ချင်မှ လိုက်လာမှာ "

လေယာဉ် အရှိန်ရပြီး ခါးပတ်ကိုဖြုတ်ပြီးချိန်မှ စ၍ ကျွန်တော် လွတ်အိတ်ထဲမှ စာအုပ်တစ်အုပ် ထုတ်၍ ဖတ်လာခဲ့သည်။ ။

ဘလ္လာတိယပျို့။

ပျင်းရိဖွယ်ကောင်းသော နွေ၏ နေ့ခင်းကာလသည် ယက္ကန်းခတ်သံများကြောင့် ပို၍ လေးလံ ထိုင်းမှိုင်းနေကြသည်။ ယက္ကန်းခတ်သံသည် ဟိုးအဝေးကြီးမှ လွင့်ဝဲလာသည့် နှယ် ဖြစ်သည်။ မန်ကျည်းရွက်ကြွေနှင့် ဖုန်မှုန့်တို့ အလိမ်းလိမ်းကပ်သော မြေလမ်းများကို ဖြတ်ရသည့် အခါများတွင် အပူရှိန်သည် ခြေဖဝါးတစ်ပြင်လုံးသို့ ကူးပျံ့လာသည်။

တစ်ချက်တစ်ချက် တိုက်ခတ်သော လေသည် လည်း လေပူ။

သစ်ရွက်စများ၊ စက္ကူစုတ်များကို သယ်ဆောင်လျက် လေပွေတစ်ခုနှစ်ခု ကျွန်တော့်နားမှ ဖြတ်သွားကြသည်။ ကြက်လျှာဆူးပင်များ သည် ထိပ်ဖျားဘက်တွင် ကျိုးပဲ့နေကြသည်။

ဟိုအဝေးဆီတွင် မူ ဘုရင့်နေပြည်တော် ဖြစ်ခဲ့စဉ်က မြို့ရိုး သို့မဟုတ် ပြဿဒ်တစ်ခုခုဆီတွင် ရှိခဲ့ပေမည်ဖြစ်သော အုတ်ခဲအကျိုးအပဲ့များကို အစုလိုက် အပုံလိုက် တွေ့ရလေသည်။

အမရပူရသည် နေပူပူအောက်တွင် မောဟိုက်ပင်ပန်းစွာ ငြိမ်သက်နားခိုနေပေသည်။ ခုံတန်းရှည် ကွပ်ပျစ်များ သည် လည်း အရိပ်နည်းသော သစ်ပင်များ အောက်တွင် ထိုင်သူကင်းမဲ့နေကြသည်။ ခြောက်သွေ့သော၊ တိတ်ဆိတ်သော၊ ပူပြင်းသော၊ ငြီးငွေ့ပျင်းရိဖွယ်သော သည် နေမျိုးတွင် ဖုန်ထူသော လမ်းအတိုင်း လျှောက်နေသူမှာ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်းသာ ရှိမည်ထင်သည်။

မန္တလေးမှ ငှားလာသော ဂျစ်ကားကို ဈေးဝတွင် စောင့်ခိုင်းထားသည်မှာ မှားပြီထင်သည်။ ကိုကို ပေးလိုက်သော လိပ်စာအရ ခတ္တာရှိနေမည့် အိမ်မှာ ယခု ကျွန်တော် ရောက်နေသည့် ရပ်ကွက်ထဲတွင် ရှိသည်။ ကိုကို အစီအမံကြောင့် ခတ္တာ နေသည့် အိမ်ကို ကျွန်တော်

ပုံစံအတိအကျ သိပြီးပြီဖြစ်သည်။ ။ အခုထိတော့ မတွေ့သေး။ ဖုန်မှုန့်တို့ က ကျွန်တော့်ခြေထောက်တွင် အလိမ်းလိမ်း ကပ်နေကြပြီ။

ပခုံးထက်တွင် တင်လာသော မျက်နှာသုတ်မွှေးပွ လက်ကိုင်ပဝါမှာ လည်း ချွေးသုတ်ရဖန်များ သဖြင့် ညစ်ပေစိုရွဲလျက်ရှိသည်။ ။ သည် ပုံစံ သည် အနေအထားဖြင့် ကျွန်တော်သည် ခရီးမိုင်ပေါင်း များစွာကို ခြေလျင်လျှောက်လာခဲ့သူနှင့် တူနေပေလိမ့်မည်။ ဒါကို ကျွန်တော် တမင် ဖန်တီးခြင်း ဖြစ်သည်။ ။ ပင်ပန်းကြီးစွာ ရောက်လာသော ကျွန်တော့်ကိုမြင်လျှင် ခတ္တာ အတိုင်းမသိ အားနာ သွားလိမ့်မည်။ သူတို့ ကိစ္စအတွက် ကျွန်တော် သည် မျှလောက်ထိ ပင်ပန်းဆင်းရဲပါကလားဟု သူ တွေးမိသည်။ ။ ထိုအခါ ကျွန်တော့်စကားလုံးများ သည် ခတ္တာအပေါ်၌ ပို၍ ထိရောက်သွားမည်။ ထိုအခါ ကိုကိုအတွက် ခတ္တာကို အရပြန်ခေါ်ဖို့ မခဲယဉ်းတော့။ အရာခပ်သိမ်းတို့ မကျေလည်သေး ဟု ပဲ ဆိုနေစေဦး။ ကျွန်တော့်ကို အားနာခြင်းတစ်ခုတည်း။

တစ်ခုတည်းနှင့် ပင် ခတ္တာ ပြန်လိုက်လာနိုင်မည်။

ကိုကိုသည် ကျွန်တော် အလွန်ချစ်ရသော သူငယ်ချင်းမဟုတ်လား။

ခတ္တာသည် လည်း ကျွန်တော် အလွန်လေးစားရသော မိန်းကလေးမဟုတ်လား။

ကိုယ်ချစ်သူ ခင်သူများ ၏ ကောင်းကျိုးချမ်းသာကို ဆောင်ကြဉ်းပေးရသည် မှာ ဘယ်လောက် ကြည်နူးစရာကောင်းသော အလုပ်ပေလဲ။

လမ်းတစ်ကွေ့ကို ချိုးလိုက်သည် ။ ရေနံချေးဝနေသော နှစ်ထပ်အိမ်ကြီးတစ်လုံးကို ဘွားခနဲ တွေ့လိုက်ရသည်။ ။ နှစ်ထပ်အိမ်ဆို စေကာမူ အောက်ထပ်တွင် ကာရံထားခြင်းမရှိ။ အခန်းဖွဲ့မထား၊ တိုင်လုံးမပြားမ၂၁ ခွဲစိတ်ဖြတ်တောက်ထားသည့် တိုင်များ မဟုတ်။

သစ်ပေါပေါ ဝါးပေါပေါဖြင့် ရှေးတုန်းက ဆောက်ထားသည့် အိမ်မျိုး။

အိမ်ရှေ့တွင် တမာပင်နှစ်ပင်။ တမာပင်ဘေးက စပါးပုတ်အနီးတွင် လှည်းဘီးများကို ထောင်ထားသည် ။ ဘေးနားဆီတွင် သစ်လုံးထွင်း နွားစာခွက်၊ နွားနှစ်ကောင်သည် ကျိုးတိုးကျဲတဲ့ တမာရိပ်အောက်တွင် ဝပ်လျက် စားမြုံ့ပြန်နေကြသည် ။

အိမ်အောက်ထပ် တစ်နေရာတွင် လှေတစ်စင်းကို မှောက်ထားသည် ။ ဝင်းထရံမှာ အကာအရံရှိသည် ဟု ဆိုနိုင်ရုံမျှသာ။ အချို့နေရာများ တွင် ကျိုးပေါက်နေသည် ။

တံခါးမရှိသော ဝင်းထရံကိုဖြတ်လျက် ကျွန်တော် ဝိုင်းထဲဝင်ခဲ့သည် ။ သည် ခဏမှာ ပင် ကျွန်တော်သည် လွန်လေပြီသော အတိတ်ကာလတစ်ခုအတွင်းသို့ ရောက်သွားပြီဟု ခံစားလိုက်ရသည် ။ အိမ်ကြီး၏ လှေကားလက်ရန်းတိုင်များ ခါးပန်းဘောင်များ တွင် ကနုတ်ဆန်သော ပန်းပွင့်ပုံ များကို ထွင်းထားသည် ။

သည် အိမ်တွင် ကိုကို၏ ခတ္တာ ရှိနေသည် ။

သည် အိမ်ထဲမှ ခတ္တာကိုခေါ်၍ ရန်ကုန်မှ ကိုကိုဆီသို့ ကျွန်တော်ပြန် ပို့ပေးရမည်။ သို့သော် အိမ်ကြီး၏ အရိပ်သို့ ချင်းနင်းလိုက်မိခြင်းနှင့် အတူပင် အမျိုးအမည် ဖော်ပြခြင်းငှာ မစွမ်းသာသော ဝေဒနာတစ်ရပ်ကို ခံစားလိုက်ရသည် ။ သည် အိမ်ကြီးသည် ခတ္တာကို ပြန်ပို့ပေးမှ ပေးပါလေမလား။ သည် အိမ်ကြီးအတွင်းမှ ခတ္တာကို ကျွန်တော် ခေါ်ယူသွားလို့ ရမှ ရပါလေမလား။

အသိကို ပြန်လည် ဆောက်တည်လိုက်ရသည် ။

ရှေးဆန်တဲ့ အိမ်အိုကြီးကို တွေ့လိုက်ရလို့ ဖြစ်မှာ ပါပဲ။

"ဒါဟာ ဘွားဂျမ်းဘုံ အိမ်ပါလား ခင်ဗျာ"

လှေကားထိပ်ဆီသို့ မော့ကြည့်၍ ကျွန်တော် အသံပြုသည် ။
လှုပ်ရှားမှု သို့မဟုတ် အသံတစ်ခုမျှ မပေါ်လာ။

"ဘွားဂျမ်းဘုံ အိမ်ပါလား ခင်ဗျာ"

အိမ်ပေါ်ထပ်မှ ပြတင်းတစ်ချပ်ပွင့်လာသည် ။ ပြတင်းဝတွင်
ထွက်ပြုလာသော မျက်နှာမှာ အလွန်လှပသော မျက်နှာတစ်ခု။

"ခတ္တာ"

ဝမ်းသာအားရ ကျွန်တော် အော်ခေါ်မိလေသည် ။

"ဟင် ... ဆရာပါလား"

ပြတင်းနှစ်ချပ်စလုံး ပွင့်သွားသည် ။ ကိုကို၏ ခတ္တာကို ကျွန်တော်
တွေ့ပေပြီ။ သည် ခဏတွင် စောစောက ဖြစ်ပေါ်နေခဲ့သော သိမ်ငယ်စိ
တ်များ လျော့ပါးပျောက်ကွယ် သွားကြလေသည် ။

ကျွန်တော် အိမ်ပေါ် ရောက်ခဲ့သည် ။ စားပွဲကုလားထိုင် ကင်းမဲ့သော
ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ခတ္တာက သင်ဖြူးခင်းပေးသည် ။ သင်ဖြူးအနားကို
ကွပ်ထားသော ကတ္တီပါစများမှာ အရောင်လွင့်ပြယ်
နွမ်းလျော်နေကြပေပြီ။ သည့် နောက် ကျွန်တော့်ရှေ့တွင် ကွမ်းအစ်၊
ဆေးလိပ်၊ ယွန်းခွက်၊ လက်ဖက်အုပ်၊ ရေနွေးကြမ်း မြေကရား၊ မြေပန်း
ကန်ခွက်များ ရောက်လာသည် ။ အနားများ ပဲ့နေသည့် ကြီးမားသော
ကြွေဇလုံကြီးထဲတွင် ကရေကရာ အနုဆုပ်များကို ခတ္တာက ထည့်ယူလာ
သည် ။ နောက်ဆုံး ယူလာသည် ကား အက်ကြောင်းများ ထင်နေသည့်
ကြွေရည်သုတ် ထွေးခံ။

"ကွမ်းစားပါ၊ ဆေးလိပ်သောက်ပါ၊ ရေနွေးလဲ သုံးဆောင်ပါ ဆရာ၊

အထူးအထွေတော့ မရှိဘူး၊ ကရေကရာ အနုဆုပ်နဲ့ ပဲ ဧည့်ခံရတော့မယ်
"

ရိုးသားသည့် အတွက် ထူးဆန်းနေသော ဧည့်ဝတ်ကို ကျွန်တော်တွေ
နေရသည် ။ ဧည့်ဝတ်ပြုသူ ခတ္တာကိုယ်တိုင်လည်း ရန်ကုန် ကိုကို့တိုက်
ဧည့်ခန်း၊ ဆိုဗာဆက်တီတွေ၊ ရေခဲသေတ္တာတွေကြားထဲမှာ ကျွန်တော်
တွေ့ခဲ့ဖူးသော ခတ္တာနှင့် ကြီးမားစွာ ခြားနားနေလေသည် ။

"ရေအေးအေး တစ်ခွက်လောက် သောက်ချင်တယ် ခတ္တာ"

"အို ... ရပါတယ် ဆရာ"

ယွန်းခွက်ထဲမှ ရေမှာ ရင်ကို အေးမြစေသည် ။ မြေသင်းနံ့မွှေးနေသ
ည် ။ ရေခွက်ကို ခတ္တာဆီ ပြန်ပေးလိုက်ပြီးနောက် အိမ်တစ်အိမ်လုံးကို
ကျွန်တော် အကဲခတ်ကြည့်သည် ။ ယခုအချိန်ထိ ခတ္တာမှ တစ်ပါး
အခြားတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မတွေ့ရသေး။

ပြီးတော့ ခတ္တာကလည်း ပြတင်းကိုဖွင့်၍ ကျွန်တော့်ကို တွေ့လိုက်စ
ဉ်အခိုက်မှာ သာ အံ့အားသင့်ဟန်ရှိခဲ့ပြီး သည့် နောက် တစ်ချိန်လုံး ကျွန်
တော့်ကို ဘာအကြောင်းကိစ္စမျှ မမေးသေး။

"ဘွားဂျမ်းဘုံ ဆိုတာက"

"အဘွားဂျမ်းလား၊ ပုတီးစိပ်နေလို့ ဆရာရဲ့ ၊ လာပါလိမ့်မယ်"

ကျွန်တော် ဘယ်တုန်းကရောက်သည် ၊ ဘာနှင့် လာသည် ၊ ဘာဘာ
ညာညာ တစ်ခုမျှ ခတ္တာ မေးဖော်မရ။ ကျွန်တော့်ကိုတွေ့ရ၍ စိတ်အနှော
င့်အယှက် ဖြစ်ပုံလည်း မရ။ ကိုကို့အကြောင်း ဟူသည် မှာ ဝေးစွ။

"ဘွားဂျမ်းဘုံဆိုတာက ခတ္တာရဲ့ အဘွားနော်"

ပြောစရာ စကားအစကို စဉ်းစားမရသည့် အဆုံး ကျွန်တော်လည်း ပြောလက်စ ဘွားဂျမ်းဘုံအကြောင်းကိုပင် ဆက်ပြောရတော့သည်။ ။

"ဒီအိမ်မှာ ခတ္တာတို့ မြေးအဘွားနှစ်ယောက်ထဲ နေသလား၊ ဘယ်သူမှ လဲ မတွေ့ဘူး"

"ဘထွေးတစ်ယောက် ရှိသေးတယ် ဆရာ၊ အဘွားဂျမ်းအတွက် ဆေးဖော်ဖို့ ဘုန်းကြီးကျောင်း သွားနေတယ်"

"ဪ ... ဪ"

ပြောစရာစကား ကုန်သွားပြန်သည် ။ ခြောက်သွေ့တိတ်ဆိတ်ခြင်းကို ကြုံရပြန်သည် ။ အိမ်ဦးခန်းက ကြီးမားခမ်းနားလှသော ဘုရားစင်ကို ငေးမောနေမိသည် ။ ဘုန်းကြီးကျောင်းများ တွင် သာ တွေ့ရတတ်သော စာတိုက်ဗီရိသည် ဘုရားခန်းအလယ်တွင် ရှိလေသည် ။ ဇေဗူပတိ ချွတ်ခန်း ကျောက်ဆင်းတုရုပ်ပွားတော်တစ်ဆူကို စာတိုက်ဗီရိ၏ မှန်ကူကွက်များ နောက်တွင် ဖူးတွေ့ရသည် ။

အမြောက်ဆန် ကြေးပန်းအိုးကြီးများ သည် ဖိတ်ဖိတ်လက်နေသည်

။

သည် တော့မှ ပင် ဤအိမ်ကြီးပေါ်ရောက်ကတည်းက ထူးခြားစွာ ကြိုငင်လှောင်နေသည့် အနံ့တစ်မျိုးကို သတိပြုမိလေတော့သည် ။ ပရပ်နံ့၊ ပန်းပေါင်းစုံနံ့၊ သစ်မွှေးဆီ အနံ့များ ပင်။

အတိတ်ဆန်လွန်းသော အနံ့များ တွင် မေ့မြောနေမိသည့် အတွေးစတို့ သည် နောက်ဘက်ဆီမှ အသံတစ်သံကြောင့် ပျောက်ဆုံး သွားကြလေသည် ။

"မြေး ... ဧည့်သည် ရောက်နေသလား၊ ဘေးပြတင်းတွေ လှုပ်လိုက်

ကွယ်၊ ဧည့်သည် လှောင်ပြီး အိုက်နေပါမယ်"

အသက်အရွယ် အိုမင်းရင့်ရော်လှပြီဖြစ်သော မိန်းမကြီးတစ်ဦး' အသံမှန်း သိသာလှသည်။ သို့သော် အသံတိကျစေ့စပ်သည်။ အက်ကွဲတုန်ရီတတ်သည့် အသံမျိုးမဟုတ်။ လျှာဖျားဆီမှ ၊ လည်ချောင်းထဲကလာသော အသံမျိုးမဟုတ်။ ရင်ထဲကလာသောအသံ။ အသံလုံးလှသလောက် စူးမျှင်ထိရသော အသံ။

သည့် ထက်မူ ဆွဲဆောင်မှု ဩဇာဓာတ် ကြီးမားသောအသံ။

ကျွန်တော် နောက်လှည့် ကြည့်လိုက်သည် ။

ဤမျှသော အသံမျိုးကို ပိုင်ဆိုင်သူသည် ဤမျှသော ပါးပါးလှုပ်လှုပ်၊ ပိန်ပိန်သွယ်သွယ်၊ အဘွားကြီးတစ်ဦး ဖြစ်နေခြင်းကပင် အံ့ဩစရာ။

တစ်ခေါင်းလုံးကား ဆွတ်ဆွတ်ဖြူနေကြလေပြီ။ သို့တိုင် ကြီးမားလှသော ဘီးဆံပတ်ကြီးကြောင့် ဆံပင်တို့ အထက်မှ ဇရာ၏ အသွေးအရောင်မှာ မထိရောက်ကြတော့။ စေ့စပ်တင်းကျပ်စွာ နောက်သို့ ဖြီးသင်ထားသော ဆံစတို့ အောက်မှ နဖူးပြင်ထက်တွင် အရေးအကြောင်းတို့ ရှုပ်ထွေး ယှက်သန်းကြသည် ။

မည်းနက်သော မျက်ခုံးမွေးအစုံ၏ အောက်တွင် တွဲရရွဲ့အိကျသော မျက်ခွံတို့ ရှိသည် ။ ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြည့်နေသော မျက်လုံးအစုံတို့ကား ဝေသီမှုန်မှိုင်းနေကြချေပြီ။

သည် မျှ ပူအိုက်သော ရာသီဒေသဖြစ်ပါလျက် ခတ္တာ၏ အဘွားဂျမ်းသည် ကတ္တီပါ အပေါ်ဝတ်ကို ရင်စေ့ကြယ်သီး အပြည့်တပ်လျက် ဝတ်ထားသည် ။ စိတ်ကတ္တီပါအင်္ကျီ၏ ငွေသားရောင်တို့ မှာ လည်း လွင့်ပြယ်နေကြသည် ။ ထို့ကြောင့် ပင် လည်မှာ ချိတ်ဆွဲထားသည့် နက်မှောင်

သော စိတ်ပုတီးကုံးသည် စိန်ကတ္တီပါအင်္ကျီ၏ ဖျော့တော့သော အရောင် ပေါ်တွင် ဝိသပြတ်သားစွာ ပေါ်လွင်နေကြပေသည်။ ။

"အဘွားဗျမ်း ဒါ ခတ္တာ ပြောပြဖူးတဲ့ ဆရာလေ၊ ရန်ကုန်က"

"ဪ ... ခရီးဝေးက လာခဲ့သကိုး၊ မြေးရယ် ထန်းလျက်ခဲကျွေးပါ၊ ဧည့်သည် အပူငြိမ်းပါစေ"

"အပူငြိမ်းပါစေ"

ဘွားဗျမ်းဘုံ ပြောတော့မှ ပင် ကျွန်တော် ရင်ပူနေသည် ကို သတိ ထားမိတော့သည်။ ။ သည် ရင်ထဲကအပူ ဘယ်သို့ဝင်ရောက်လာသည် လဲ မသိ။ အဘွားကြီး၏ ကျစ်လျစ်သော စကားလုံးသည် ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် ပြန်လည် ဆင်ခြင် သုံးသပ်မိစေသည် အထိ အစွမ်းထက်နေ ချေသည်။ ။

"ကွမ်း၊ ဆေး၊ လက်ဖက် သုံးဆောင်ပါ ငါ့မြေး"

"ငါ့မြေး" တဲ့ ။

ဒုတိယအကြိမ် ကျွန်တော့်ရင်ကို ထိခိုက်စေပြန်ပြီ။

အနည်းငယ် လင်းသွားသည်။ ။ အဘွားကြီး အမိန့်အရ ခတ္တာ ပြတင်း များကို ‘လှုပ်’ လိုက်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ။ တမာနံသင်းသော လေပူများ ပြတင်းမှ ဝင်လာသည်။ ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အလင်းရောင်အနည်းငယ် ရလာသည့် အတွက် ကျဉ်းကျပ်နေသောစိတ်တို့ ပြေလျော့လာသည်။ ။

"ကျွန်တော်"

"ထန်းလျက်စားပြီး ရေနွေးလေး သောက်လိုက် ငါ့မြေး၊ ဥတု အင်မ

တန် ပူပြင်းပါတယ်၊ ငါ့မြေး ပန်းလှပါတယ်"

‘ကျွန်တော် ကိုကို သူငယ်ချင်းပါ’ ဟု စကားစမည်အပြုတွင် အဘွားကြီးက ထန်းလျက် ပန်းကန်ကို ရှေ့တိုးပေးလိုက်ပြီး ပြောလိုက် သဖြင့် မစ၊ ရသေးသော စကားလုံးတို့ ပြတ်တောက်ရ ပြန်သည်။ ။

ဘွားဂျမ်းဘုံ ကွမ်းအစ်အဖုံးကို ဖွင့်သည်။ ။ ကွမ်းရွက်တစ်ရွက်ကို ယူ၍ အညှာကို သေသပ်စွာ ချိုးဖဲ့သည်။ ။ ထိပ်ဖျားကို သွားဖြင့်ကိုက်ဖြတ်သ သည်။ ။ ကြေးထုံးဘူးကိုဖွင့်၍ အဖုံးကိုင်ထားသော လက်ဖြင့်ပင် ထုံးကို ကော်ယူ၍ ကွမ်းရွက်ပေါ်သို့ လက်ညှိုးဖြင့် တို့ ပုံမှာ ပိတ်ဖျဉ်စပေါ်တွင် ပန်းချီ ဆရာ ဆေးစက်ချသည့် နှယ် ဖြစ်သည်။ ။ ကွမ်းရွက်စိမ်းပေါ်မှ ထုံး ဖြူဖြူများ သည် စပယ်ပန်းပွင့်ချပ်များ ပွင့်အာလာကြသလို တစ်ကွက်ပြီးတစ်ကွက် ပေါ်လာကြလေသည်။ ။

ထို့နောက် ကြေးခွက်အံဖုံးတစ်ခုကို ကျွမ်းကျင်စွာဖွင့်ကာ အထဲမှ အ မှုန့်များကို ကွမ်းရွက် ပေါ်သို့ ဖြူးသည်။ ။ ကွမ်းသီးစိပ်များကို ထောင်း ထားခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ။ ထို့နောက် ကွမ်းအစ်၏ အောက်ဘက် အံထဲမှ ဆေးရွက်ကြီး အပိုင်းအစများကို ဆုပ်ယူကာ ကွမ်းရွက်ပေါ်သို့ ချိုးဖဲ့ဖြန့်ကြဲ လိုက်သည်။ ။ အလုံးစုံ အမှုကိစ္စပြီး၍ ကွမ်းကို ယာသောအခါတွင် လည်း ကျွန်တော့်မျက်စိရှေ့တွင် သုံးမြောင့်ချွန်း ကွမ်းယာတစ်ခု၏ ပုံသဏ္ဌာန်သည် လှပသေသပ်စွာ ဖြစ်ပေါ် လာလေသည်။ ။

"မြတ်စွာဘုရားရှင် ကိုယ်တော်တိုင်သော်မှ တရားပြတဲ့ အခါမှ ဝတ္ထုကြောင်းကို သုံးတော်မူခဲ့ ပေတာပဲ၊ ဝတ္ထုရေးခြင်းဆိုတာ ကောင်း သောနှလုံးသွင်းမှု ထားတတ်မယ်ဆိုရင် လောကီစီးပွားဆောင်တဲ့ အလုပ် တစ်ခုမဟုတ်လား ငါ့မြေး"

"ခင်ဗျာ"

"ဪ ... ခတ္တာ ပြောထားချက်အရ ငါ့မြေးဟာ ဝတ္ထုရေးဆရာဆိုတာ အဘွားဂျမ်း သိထားပါတယ်"

"ဟုတ်ကဲ့"

"ငါ့မြေး ပြောစရာ စကားတွေကို နားနားနေနေမှ ပြောပေါ့ကွယ်၊ အင်း ... ငါ့မြေး တောင်မြို့မှာ ညအိပ် တည်းရလိမ့်ဦးမယ်နဲ့ တူတယ်"

တောင်မြို့၊ အမရပူရ၊ သည် အမရပူရတွင် ကျွန်တော့်ကို ညအိပ်တည်းရန် အဘွားကြီးက စကားဆိုပေပြီ။ ကျွန်တော် လာသည့် ကိစ္စ၊ ကျွန်တော် ဆောင်ရွက်မည့် ကိစ္စကို အဘွားကြီးရော ခတ္တာပါ သိထားနှင့် ပြီဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားပေပြီ။

သည့် ထက်မက ကျွန်တော့်ကို ပြောစရာစကားများ သူတို့ တွင် ရှိနေမည်ဟု လည်း တွက်မိတော့သည် ။ သည် ပုံအတိုင်းဆိုလျှင် ကိုကို၏ ခတ္တာသည် ...

အချိန်ကာလ၏ ပြတင်းချပ်များကို တစ်ချပ်ပြီးတစ်ချပ် ဖွင့်ကာ ဝေးလံသော အတိတ်ခန်းမ ကြီးတစ်ခုဆီသို့ တိုးဝင်သွားရသလို ကျွန်တော် ခံစားလာရသည် ။ သည် ခရီး၏ အဆုံးဝယ် ရှိလေသော ခန်းမဆောင်ကြီး အတွင်းတွင် အဘယ်သို့သော ဖြစ်ရပ်တွေ ရှိနေလေသနည်း။

အဘွားဂျမ်းသည် အခြားတစ်ပါးသော စကားကို နောက်ထပ် မပြောဘဲ ထိုင်ရာမှ ထသွားသည် ။

"ဆရာ ရောက်လာလိမ့်မယ်ဆိုတာ ခတ္တာတို့ တွက်ပြီးသားပါ၊ အဘွားဂျမ်းကလဲ ဆရာ့ကို စောင့်နေတာပဲ၊ ဆရာ ခတ္တာတို့ ဆီမှာ တစ်

ရက် နှစ်ရက် နေပါဦး"

ခတ္တာက လက်ဖက်အုပ်၊ ကွမ်းအစ်များကို သိမ်းရင်း တီးတိုးဆိုလေသည်။ ။ ကျွန်တော့်နှုတ်မှ 'ကိုကို' ဟူသော စကားလုံးကို မထွက်ရဲအောင် ရှိနေသည်။ ။ ရှေးဆန်သော အနံ့တို့ ဖြင့် ကြိုင်လှိုင်နေသည့် ဤအိမ်ကြီးတွင် နေကာ ချစ်ချစ်တောက်နေသော နွေ၏ နေ့ရက်များကို ကျွန်တော် မတွေ့ဆုံချင်။

သို့သော် ...

အဘွားဂျမ်းတို့ မြေးအဘွားနှင့် ကျွန်တော်သည် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဘာစကားတစ်ခွန်းမျှ မပြောရသေးပါဘဲလျက်။ အရင်းနှီးဆုံး အနီးကပ်ဆုံး အခြေသို့ ရောက်သွားကြပြီဟု ကျွန်တော် နားလည်လိုက်သည်။ ။ ဘာကြောင့် သည် အတွေး ရလာသလဲတော့ မဝေခွဲတတ်။ ဟောင်းနွမ်းအိုမင်းသော ဤအိမ်ကြီးနှင့် မိန်းမကြီးတစ်ယောက်က အရှိန်အဝါကြီးစွာ ဆွဲငင်လိုက်သောကြောင့် လည်း ဖြစ်မည်။

သိနေကြသော ကိစ္စတစ်ခုကို နှုတ်မှ ဖွင့်မပြောဘဲနေကြခြင်းကို အဆပေါင်းများစွာ ပို၍ နက်ရှိုင်းသွားတတ်ကြသည် မဟုတ်လား။

"ဆရာ ဘယ့်နှယ်လဲ ဟင်"

"ကျွန်တော် မန္တလေးက ကားငှားလာတယ်၊ ကားပြန်လွှတ်လိုက်မယ်"

ပိုင်းခြားစိစစ်ရန် မစဉ်းစားမိခင်မှာ ပင် ဆုံးဖြတ်ချက်ချဖြစ်သွားသည်။ ။ ခတ္တာ ရှုန်းမြစွာ ပြုံးမိလေသည်။ ။

"အဘွားဂျမ်း သိပ်ဝမ်းသာမှာ ပဲ၊ ဆရာ့ကို သူ သိပ်တွေ့ချင်နေတာ"

ပေါ့ပါးရွှင်လန်းစွာ ပြောလေသော ခတ္တာ၏ အသံသည် အဝေးဆီမှ

ယက္ကန်းခတ်သံများ နှင့် အပြိုင်။

ကိုကိုက သူ့အဖြစ်ကို ဝတ္ထုရေးပေးရန် ဆိုခဲ့သည်။ ကျွန်တော် ပြတ်သားစွာ ငြင်းပယ်ခဲ့သည်။ ကိုကိုက သူ့ခတ္တာကို ခေါ်ပေးရန် ပြောသည်။ ကျွန်တော် လက်ခံသည်။ အမရပူရသို့ ရောက်ခဲ့သည်။

ခတ္တာကို အကျိုးသင့်အကြောင်းသင့်ပြော၍ ပြန်ခေါ်သွားရန်။ သို့သော် -

အမရပူရသို့ရောက်ခဲ့ပြီး ခတ္တာရှိရာအိမ်သို့သွား၍ ခတ္တာတို့ မြေးအဘွားနှင့် တွေ့ရပြီးသည် ၏ နောက်တွင် နောက်ပိုင်းတွင် ကား ကိုကိုမှာ လိုက်သောကိစ္စ၊ ကျွန်တော် လက်ခံခဲ့သောကိစ္စသည် မှေးမှိန်သွားကာ ကိုကို တောင်းဆိုခဲ့သောကိစ္စ၊ ကျွန်တော် ငြင်းပယ်ခဲ့သော ကိစ္စသည် ထင်ရှားပီသ လာချေသည်။

ယခုဆိုလျှင် ကိုကို အလိုရှိသည် မှာ ကျွန်တော် ရေးသော ဝတ္ထုမဟုတ်။ ကျွန်တော် ခေါ်လာခဲ့သော ခတ္တာ။

သို့တစေ ...

ကျွန်တော် ဝတ္ထုရေးဖြစ်ပြီ။ ကိုကိုက တားမြစ်စေဦးတော့၊ တစ်လောကလုံးက တားမြစ်စေဦးတော့၊ ကျွန်တော် မလွဲမသွေ ရေးဖြစ်ပြီ။

အဘွားဂျမ်းပေးလိုက်သော ဆီစိမ်စက္ကူနှင့် ပတ်ထားသည့် အထုပ်သည် ကျွန်တော့်ဝတ္ထု၏ မြစ်ဖျားခံရာ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ သို့တည်းမဟုတ် ကျွန်တော့်ဝတ္ထုထဲမှ အကြောင်းအရပ်များ ၏ ပေါင်းဆုံစီးဝင်ရာလည်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ချစ်သော သူငယ်ချင်း ကိုကိုကိုမူ ကျွန်တော် အနူးအညွတ် တောင်းပန်ရမည်။ ရာဇဝင်ထဲတွင် ကား ဘုရင် သို့မဟုတ် မြို့စားနယ်စားမင်းများ

သည် သူတို့ အမှုကိစ္စကို သူတို့ မိန့်ကြားခိုင်းစေသည့် အတိုင်း အတိအကျ အမှုထော်မထမ်းနိုင်ခဲ့သော သူတို့ ၏ မြင်းစေ့ကျော်များကို ကွပ်မျက်စီရင် တတ်ကြသည် ဟု ဆိုလေသည် ။ အမှုတော်ကို ထမ်းရွက်ရာ၌ တဆံခြည်မျှင် တရွေးစေ့မျှ မလွဲမချော် မတိမ်းပါးစေရ။

ကိုကို ကျွန်တော့်ကို မည်သို့ စီရင်လေမည်နည်း။

လည်စင်း ဝပ်လျှိုးရုံမျှအပ အခြားမရှိတော့ပြီ။

ကိုကို နားလည်နိုင်ပါစေသတည်း။

ပစ္စုပ္ပန် ... (၂)

"အဲင်ပလီဖိုင်ယာက ပိုင်အိုးနီးယားပဲ သုံးတာကောင်းတယ်ကွ၊ ဟော ဒီမှာ မင်းဖတ်ကြည့်ပါဦး၊ အက်စ်အေအိတ် ဖိုက်ဇီးရီး၊ ဇီးရီး ဝမ်းဝမ်း၊ ပြီးတော့ နိုင်းဖိုက် ဇီးရီး၊ ဇီးရီး ဝမ်းဝမ်း"

ကတ်တလောက်စာအုပ်ကို ကျော်နိုင်လတ်က ဖွင့်ပေးသဖြင့် ကိုကိုက လှမ်းယူလိုက်သည်။ ခူးပေါ်တင်ထားသည့် အတက်ချီကွေ့စပ်ပေါ်မှာ ပင် ကတ်တလောက်ကို အလိုက်သင့်ဖွင့်သည်။

ကတ်တလောက်မှာ ဝိတာချူး၊ စင်္ကာပူကုမ္ပဏီမှ ၈၀ ခုနှစ်ထုတ် နောက်ဆုံးပေါ် ကတ်တလောက်။

"ဒီဟာ ကောင်းရဲ့ လားကွ၊ ဂျီအိတ်စီဖော်တီစစ်ဆိုတဲ့ ကက်ဆက်"

"ဖော်တီစစ်ဟာ ကောင်းတာပေါ့ကွ၊ ဒီကောင်က လိပ်တက်စ်ပဲ၊ သူ့စစ်စစ်တဲမ်းကိုက စိတ်ချရတယ်"

"ဒါကတော့ ရက်ကော်ဒါ၊ အင်း ... အကိုင်းတဲ့ ၊ ဟား ... ဒီထဲမှာ တော့ စင်္ကာပူဒေါ်လာမှ တစ်ထောင့်သုံးရာကျော်လောက်ပဲ ရှိတာပါလား"

"ဒီမော်ဒယ်လား၊ ဂျီအိတ်တူးဆဲဗင်းတီးဒီ၊ နေဦး ငါ ကြည့်စမ်းမယ်၊ ဖိုးဟက်ဒ်သရီး မော်တာ စတူရီယို၊ အိတ်ဒက်က်၊ တူးချယ်နယ် စတူရီယို ၊ စစ်စစ်တဲမ်း၊ အင်း စင်္ကာပူဒေါ်လာဈေး အတိုင်း အတိအကျမတွက်နဲ့"

လေ၊ အခုဟာ ပေါက်ဈေးပဲကွ၊ တစ်သောင်းကျော်ကျော်တော့ ပေးရမှာပဲ"

"ကဲ ... တွက်ကွာ၊ ပိုင်အိုးနီးယားရယ်၊ ကက်ဆက်ဂျီအိတ်ဖော်တီစစ်ရယ်၊ အကိုင်းရက်ကော်ဒါရယ်၊ ချိန်ဂျာရယ်၊ ပြီးတော့ မင်းတို့ ဒီပြင်လို အပ်မယ့် ပစ္စည်းပစ္စယတွေ၊ စာရွက်နဲ့ ချတွက်၊ နောက်မှ ဘာလိုပြန်ပြီ၊ ဘာထပ်မှာ ရပြန်ပြီ မဖြစ်စေနဲ့၊ တစ်ချိတည်းနဲ့ အပြီးတွက်"

ကျော်နိုင်လတ်နှင့် ရစ်ချဒ်တို့ စာရင်းတွက်ကြသည် ။ အတက်ချီကေ့စ်ကိုဖွင့်၍ မာလ်ဘိုရီဘူးကို ထုတ်ယူကာ စီးကရက်တစ်လိပ်သောက်ရင်း ကိုကို စောင့်သည် ။

"ဒီမှာ ဟေ့ ကိုကို ကြည့်ဦး"

ရစ်ချဒ်ပေးသော စာရွက်ကို ကိုကိုလှမ်းယူ၍ ကြည့်သည် ။ ခဏသာကြည့်၍ ပြန်ပေးသည် ။

"ငါ့ကြည့်လို့ လဲ အပိုပါပဲ၊ ငါမှ နားမလည်တာ၊ အဲဒါတွေ ဘယ်လောက်ကျမတုန်း၊ ခန့်မှန်းခြေပေါ့ကွာ"

"နှစ်"

ကျော်နိုင်လတ်က လက်နှစ်ချောင်း ထောင်ပြသည် ။

"နှစ်သိမ်းဆိုရင် ဖြစ်တယ်နော်"

"အိုကေတယ်"

"မင်းသဘောက လူက ဘယ်တော့လာမှာ လဲ"

"သန့်ဘက်ခါ"

"အေး ... ဒါဆို နက်ဖြန် ဘဏ်သွားမယ်၊ ငွေထုတ်ထားလိုက်မယ်"

စားပွဲမှ ကိုကို ထသည် ။ အတက်ချီကွေ့ကို ပိုက်သည် ။

"ကိုကို မင်း ဘယ်သွားမှာ လဲ"

"ကားဂိတ် သွားရဦးမယ်၊ တစ်နေ့က ဆင်းလာတဲ့ ကား မရောက်
လာသေးလို့ "

"ဆွေးနွေးပွဲက ဒီလောက်နဲ့ ပဲ ပြီးရောလားကွ၊ ဘီယာလေးဘာလေး
တိုက်ဦးမှ ပေါ့"

"ကိုင်း ... လာကွာ"

ကိုကိုကားပေါ်တက်ကြသည် ။ ရွှေမှုန့်ကို အရည်ဖျော်ပြီး သုတ်ထား
သည့် အရောင်ရှိသော ကိုကိုကားသည် တက္ကသိုလ်အသံကိုပြု၍ လမ်းမဘ
က်သို့ ကွေ့တက်ကာ တရုတ်ထိုးထွက်သည် ။ ခလုတ် တစ်ခုခုတွေ့လျှင်
မနေတတ်သော ကျော်နိုင်လတ်က ဒက်ရှ်ဘုတ်ဆီမှ ကက်ဆက်ခလုတ်
ကို နှိပ်လိုက်သည် ။

"ဖိုးကျော် မင့်ရပ်စ်ပြုတင်းကြီးကို ပိတ်လိုက်စမ်းပါကွာ၊ ဒီမှာ ဆိုင်ခ
န်းနေရာအကြောင်း ပြောရအောင်"

ရစ်ချဒ်က အော်သဖြင့် ကျော်နိုင်လတ်က ခလုတ်ကို ပြန်ပိတ်သည် ။
တေးသံ တိတ်သွားသည် ။

"ကိုကို"

"အင် ..."

"စပေါ်က သုံးသောင်းတစ်ထောင်၊ လခက တစ်ထောင့်ငါးရာတဲ့ "

"မနေ့က ငါ ပြတဲ့ နေရာလား"

"အေး ..."

"နေရာကတော့ ရန်ကုန်မြို့မှာ အကောင်းဆုံးနေရာပဲကွ"

"ဈေးမများ ဘူးလား ကိုကိုရာ၊ လမ်းမမဟုတ်ဘဲ လမ်းတိုကလေးတွေမှာ ရှာကြည့်ကြပါဦးစို့၊ လမ်းသုံးဆယ်ဖြစ်ဖြစ်၊ သုံးဆယ်လေးလမ်းထဲဖြစ်ဖြစ်"

"ဟာ ... မရှာနဲ့ တော့ကွာ၊ အဲဒီနေရာပဲ လုပ်လိုက်"

လေညင်းခံသူများ ၊ လမ်းလျှောက်သူများ ၊ ရေခဲမုန့်အတွက် တန်းစီသူများကို ကွေ့ရှောင် ဖြတ်သန်း၍ ကားရပ်ရန်နေရာသို့ ကိုကို ကားဆိုက်သည် ။ မှိုင်းညို့ညို့ သစ်ပင်အုပ်များ ထက်တွင် မြင့်မားစွာ ထိုးထွက်နေသည့် ရွှေတိဂုံစေတီတော်ကို အဝေးဆီတွင် မြင်နေရလေသည် ။

"ဟေ့ကောင် ဘီယာပဲ သောက်ကြနော်"

ဥတ္တရဆောင်၏ စားပွဲဝိုင်းတွင် ထိုင်ကြပြီးနောက် ကိုကိုက သတိပေးလေသည် ။

"နေပါဦး၊ နာမည် ဘယ်လိုပေးမလဲကွ"

"ငါ စဉ်းစားပြီးပါပြီ"

"ဘာတဲ့ လဲ ကိုကို"

"နတ်သျှင် တေးသံသွင်း"

"နတ်သျှင်နောင် ဟုတ်လား"

"နတ်သျှင်နောင် မဟုတ်ပါဘူး၊ နတ်သျှင် နှစ်လုံးထဲ"

"ဘာအဓိပ္ပာယ်နဲ့ ဒီနာမည် ပေးတာလဲ ကိုကိုရ"

"ဘာအဓိပ္ပာယ်မှ မဟုတ်ဘူး ၊ ငါ့စိတ်ထဲ ဒီနာမည်လှတယ်ထင်လို့ ကျော်နိုင်လတ်က ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ရင်း စီးကရက်ဘူးကို ဖွင့်

သည် ။ ဘူးထဲတွင် စီးကရက် မရှိတော့။ ကိုကိုက -

"နေ ... နေ ငါ အပြင်သွားဝယ်မယ်"

ဟု ဆို၍ စားပွဲမှ ထလာခဲ့သည် ။ ဥတ္တရဆောင်တွင် စီးကရက်မရောင်း။

ကန်တော်ကြီးရေပြင်ကို ဖြတ်သောလေသည် ရေနံသင်းသည့် အတွက် လတ်ဆတ်နေသည် ။ စိမ်းပျပျကျွန်းများ ဆီက သစ်ပင်အုပ်ဆိုင်ဆိုင်တို့ မှာ လေအရှိန်ကြောင့် ယိမ်းငိုက်လှုပ်ရှားကြကုန်သည် ။ ကိုကိုအတွေးတို့ လည်း လှုပ်ရှားနေလေသည် ။

"နတ်သျှင် တေးသံသွင်း' တဲ့ ။

ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် စိတ်ကူးပေါ်လာသောအတွေးဖြင့် မကြာခင် ဖွင့်တော့မည်ဖြစ်သော တေးသံသွင်းဆိုင်ကို 'နတ်သျှင်' ဟု အမည်ပေးလိုက်သည် ။ သည် ဆိုင်အတွက် အခန်းငှားခ၊ လိုအပ်သော စက်ကိရိယာပစ္စည်းများ အတွက် အဖိုးအခနှင့် ဆိုင်ခန်းပြင်ဆင်ခတို့ အတွက် လောလောဆယ်မှာ ပင် သုံးသိန်းကျော်ကျော် ကုန်ကျပေမည်။ သည် ကိစ္စကို ပြည်မှာ ရှိနေသော ဒေါ်ကြီး ဘာတစ်ခုမျှမသိ။ ဒေါ်ကြီးကို အသိမပေးရသေး။

ဒေါ်ကြီးသာသိလျှင် 'ကိုကိုရယ် မပြောမဆို လုပ်လိုက်ပြန်ပြီ' ဟု ရင်ဘတ်ကိုထု၍ ပြောချေဦးတော့မည်။ ပြီးတော့ ကုန်ကျစရိတ်ကိုကြည့်ပြီး 'အမယ်လေး နည်းနည်းနောနောလား' ဟု တသသ ရေရွတ်ဦးမည်။ သည် လောကတွင် အဖေ အမေ မရှိတော့ပြီးနောက်ပိုင်း ဒေါ်ကြီး တစ်ယောက်သာ ဆွေရင်းမျိုးရင်း ရှိလေသည် ။ သို့သော် ဒေါ်ကြီးက ငွေကို ကျားကုတ် ကျားခဲ့ရှာ၊ စစ်စစ်စီစီ သုံးတတ်သော အဘွားကြီးဖြစ်သည် ။ လုပ်ငန်းတစ်ခုခု လုပ်မည်ဆိုလျှင် ကျပ်စွန်း ပြားစွန်းအစ လက်လှမ်းမီ

သလောက် တွက်တတ်သည် ။ မပိုင်မနိုင်သော လုပ်ငန်းမျိုးဆိုလျှင်
ဒေါ်ကြီး ဘယ်တော့မှ အရဲကိုးလေ့မရှိ။ ဒါကြောင့် လည်း ယခုတိုင်အောင်
ဒေါ်ကြီးသည် သူ တစ်ခုတည်းသော ကျွမ်းကျင်နားလည်ရာဖြစ်သည့်
ဆေးလိပ်ခုံလုပ်ငန်းကိုသာ စောက်ချလုပ်ကိုင် သည် ။ သည် လုပ်ငန်းမှ
ရသော အမြတ်များကိုလည်း တခြားတစ်ပါးသော လုပ်ငန်းအသစ်များ
၌ တိုးချဲ့မြှုပ်နှံရန် မစဉ်းစား။ သည် လိုနှင့် ပင် ဒေါ်ကြီးထံ၌ စိန်တွေရွှေ
တွေ တဖြည်းဖြည်း များ သည် ထက်သာ များ လာသည် ။ ရသမျှငွေကို
ဒေါ်ကြီးက စိန်ဝယ်ပစ်သည် ၊ ရွှေဝယ်စုသည် ၊ ဒါတွေကို သူ ဝတ်သည်
လည်း မဟုတ်။

မစားရက်၊ မသောက်ရက်၊ မသုံးမဖြုန်းရက်၊ အကြံဉာဏ်သစ်ဖြင့်
လုပ်ငန်းသစ် မတိုးချဲ့ရက်။ ဒေါ်ကြီးတစ်ယောက်မှာ ကိုကို့ခြေလှမ်းများ
ကို ကျဉ်းကျပ်စေလေသည် ။ ပုံစံကိုက်တွက်တတ်သော၊ ရှေးဆန်သော
အစိုးရိမ်ကြီးတတ်သော ဒေါ်ကြီးမှာ တစ်ဦးတည်းသော သံယောဇဉ်တွ
ယ်စရာဖြစ်သည့် ကိုကို့အပေါ် ချစ်လိုက်သည် မှာ လည်း ပြောစရာပင်
မရှိ။

ကိုကို ဘွဲ့ရပြီး ရန်ကုန်တိုင်းမှာ နေသည် ကို ဒေါ်ကြီးက စိတ်မချ၊
ဒေါ်ကြီးအလိုကျဆိုလျှင် ပြည်က ဒေါ်ကြီး သဘောတူသော ဆေးလိပ်ခုံပို
င် သမီးတစ်ယောက်နှင့် အိမ်ထောင်ပြု၊ ရန်ကုန်တွင် ရှိသည့်
တောင်ကြီး- ရန်ကုန် အဝေးပြေး ကုန်တင်ကားလုပ်ငန်းများကိုလည်း
ရောင်းပစ်၊ ပြည်မှာ အေးအေးဆေးဆေး လာနေ၊ ကိုကို ဆေးလိပ်ခုံလုပ်
ငန်းကို စိတ်ဝင်မစား၊ ဝင်မလုပ်လျှင်လည်း ရှိစေ၊ ကိုကို ဘာတစ်ခုမှ မျှ
မလုပ်နှင့် ။ ရှိထားသော စည်းစိမ်ပုံပေါ်တွင် သက်တောင့်သက်သာ စံ
စားစေ။

ကိုကိုတစ်သက် စားမကုန်သော စည်းစိမ်မဟုတ်လား။

သို့သော် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်မှ ဘွဲ့တစ်ခုကို ရခဲ့သော ကိုကိုအတွေး တို့ သည် ဒေါ်ကြီးလို တဖြောင့်တသမတ်တည်း မသွားနိုင်ခဲ့ပေ။ နေ့စဉ် နှင့် အမျှ အသစ်အသစ်တို့ ဖြစ်ပေါ်နေကြသည့် မြို့ လူမှုဝန်းကျင်တွင် ကိုကိုသည် ဒေါ်ကြီးခင်းပေးသော ရွှေလမ်းငွေလမ်း ဖြူးဖြူးဖြောင့်ဖြောင့်ပေါ် မလျှောက်တတ်တော့။

ကိုယ်ချင်းမစာနာတတ်ဘူးဟု ဒေါ်ကြီးအပေါ် ကိုကို မြင်သည် ။ အသက်အရွယ်နှင့် ဂျန်နရေးရှင်းဆိုတဲ့ သဘောကို ထည့်မတွက်ဘူးဟု လည်း ကိုကိုက ဒေါ်ကြီးကို ဝေဖန်သည် ။

‘သား ပျက်စီးသွားမှာ စိုးလို့ ပြောတာ’ ဟု ဒေါ်ကြီး လာပြောလေတိုင်း ကိုကိုက ‘ဖေဖေတို့ ရှိတဲ့ အချိန်ကရော မရှိတဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ ရော ကိုကို ဘာတစ်ခုမျှ ဟော့ဟော့ရမ်းရမ်း ရှိခဲ့ဖူးလို့ လဲ ဒေါ်ကြီး’ ဟု ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ပြန်ပြောတတ်လေသည် ။

ဟုတ်လည်း ဟုတ်သည် ၊ ကိုကိုမှာ ပိုက်ဆံက သိပ်ရှိသောကြောင့် အသုံးအစွဲ ရက်ရော လွတ်လပ်တာတစ်ခုပဲ ရှိသည် ။ ဒါတစ်ခုကလွဲ၍ ကိုကို ဘာတစ်ခုမျှ ဟော့ဟော့ရမ်းရမ်းမရှိ၊ အသောက်အစား အစွဲအမြဲမထား။ အလောင်းအစား ပကတိ ကင်းရှင်းသည် ။ သူဌေးသား ဆိုသူများ ထဲတွင် ‘စုန်းပြူး’ဟု ဆိုရလောက်အောင်ပင် ကိုကိုသည် အရှုပ်အရှင်းကင်းသူ ဖြစ်နေသည် ။

ကိုကို နှစ်သက်တတ်သည် မှာ ကိုယ့်စိတ်နေသဘောထားကို နားလည်သော သူငယ်ချင်း အပေါင်းအသင်း၊ အစားအသောက်ကောင်းကောင်း ၊ စီးကရက် ဒါပဲဖြစ်သည် ။ ကျော်နိုင်လတ်တို့ ကို ရစ်ချဒ်တို့လို ကိုယ့်ကိုနားလည်သော သူငယ်ချင်းတစ်သိုက်

နှင့် စားကောင်းသောက်ဖွယ်ကို စားသောက်ပြီး တိုက်အပေါ်ထပ် ဝရံ
တာမှာ စီးကရက်သောက်ရင်း စကားစမြည် ပြောရခြင်းကိုသာ ကိုကို
အရသာတွေ့သည်။ ။

ဒါကလွဲရင် လောကတွင် ဘာကို လိုချင်ရမှန်း ကိုကို မသိ။

"ကိုကို မင့်ဘဝဟာ သိပ်ခမ်းနားလှပေမယ့် သိပ်ကျဉ်းတယ်"

ဟု အပေါင်းအသင်းအချို့က ပြောတတ်ကြသည်။ ။ သည် စကား၏
အဓိပ္ပာယ်အနက်ကိုပင် ကိုကို မသိ။ ဘဝတစ်ခု ကျယ်ပြန့်သည် ၊
ကျဉ်းမြောင်းသည် ဆိုခြင်းမှာ အဘယ့်နည်း။ ဘဝတစ်ခုသည်
ကျဉ်းမြောင်းတာကောင်းသလား၊ ကျယ်ပြန့်တာ ကောင်းသလား။ ဒါလ
ည်း ကိုကို မဝေခွဲတတ်။ ငွေကြေးရှာဖွေခြင်း အလုပ်ဆိုသည် ကိုလည်း
ကိုကို ရေရေရာရာ နားမလည်။

ယခု ‘နတ်သျှင်’ တေးသံသွင်းကို လုပ်ဖြစ်သည် မှာ လည်း
တကယ်ပြောရလျှင် ကိုကို ‘ပျင်း’ လာသောကြောင့် လုပ်ဖြစ်ခြင်းပင်။

လွန်ခဲ့သော သုံးနှစ်က ဖေဖေရော မေမေပါ ကားမှောက်၍ ဆုံးခဲ့သ
ည်။ ။ ကိုကိုက တက္ကသိုလ်မှာ နောက်ဆုံးနှစ်တက်ဆဲ။ သည့် နောက် ဘွဲ့
ရ လာပြီး စိတ်ပြေလက်ပျောက် တစ်နှစ်လုံး ခရီးအနှံ့ လျှောက်သွားနေခဲ့
သည်။ ။ လေယာဉ်၊ မီးရထား၊ သင်္ဘော၊ ကား အမျိုးစုံ။

နောက်တစ်နှစ်မှာ ပြည်နှင့် ရန်ကုန်တွင် တစ်လှည့်စီ ကူးနေခဲ့သည်

။

သည် နှစ်။ ကိုကို ဘာလုပ်ရမှန်း မသိတော့။

ရန်ကုန်တွင် လေးငါးလ နေလာခဲ့ပြီးသည့် နောက် တစ်ခုခုလုပ်ချင်
စိတ် ပေါက်လာသည်။ ။ အရင်းအနှီးဆုံး၊ နားအလည်ဆုံး သူငယ်ချင်းနှစ်

ယောက်ဖြစ်သော ကျော်နိုင်လတ်နှင့် ရစ်ချဒ်တို့ ကို ဖွင့်ပြောမိသည်။ ။ ‘
ဘာလုပ်ရင် ကောင်းမလဲ၊ တစ်ခုခုတော့ အင်ဂျိုင်းဖြစ်မှ ကောင်းမယ်’ဟု
။

သည် မှာ ပင် ‘နတ်သျှင် တေးသံသွင်း’ အစီအစဉ် ဖြစ်လာသည်။ ။

ရုပ်ရှင်ကား တစ်ကားလောက်ထုတ်လုပ်ဖို့ ရစ်ချဒ်က အကြံပေးသ
ည်။ ။ ရုပ်ရှင်လုပ်ငန်းကို နားလည်မလည်၊ ဝါသနာလည်း မပါဟု ဆိုပြီး
ငြင်းလိုက်သည်။ ။ ‘ဇာတ်ပွဲ ကန်ထရိုက်ဆွဲရအောင်’ ဟု ကျော်နိုင်လတ်
က ဆိုသည်။ ။ ပိုပြီး အလှမ်းဝေးသေးသည် ဟု ဆိုကာ ငြင်းလိုက်သည်။ ။
ရန်ကုန်မြို့တွင် ရှိရှိသမျှဆိုင်တို့ ထက် သာလွန်ခမ်းနားသော ‘တီးဟော
ကစ်’ တစ်ခုဖွင့်ရလျှင် ကောင်းမလားဟု ကျော်နိုင်လတ်က စဉ်းစားပြန်
သည်။ ။ စိတ်ရှုပ်စရာကြီးကွာဟု ဆိုကာ ပယ်ချလိုက်ပြန်သည်။ ။

"ပျင်းစရာလဲ မဖြစ်အောင်၊ သိပ်လဲ မပင်ပန်းရအောင်၊ လှလှပပ သ
ပ်သပ်ရပ်ရပ်လေးလဲဖြစ်အောင်၊ အဲ ... ခေတ်လဲမီအောင်၊ အဲဒါမျိုးအလှ
ပ်ကွာ"

ဟု ကိုကိုက ‘လိုင်းချ’၍ စဉ်းစားလေသည်။ ။

ကိုကို စဉ်းစားသည့် အထဲတွင် ဘယ်လောက် ရင်းနှီးမြှုပ်နှံရမလဲဆို
တာ မပါ။ ဘယ်လောက် အကျိုးအမြတ်ရမလဲ ဆိုတာလဲ မပါ။

သို့ဖြင့်ပင် ‘နတ်သျှင်’ ကို မွေးဖွားဖြစ်လေသည်။ ။

အားလုံး စီစဉ်ပြီးမှ ဒေါ်ကြီးသိရင် ဘာတွေ ဘယ်လောက် မြည်တွန်
ဦးမည်မသိဟု ကိုကို တွေးမိတော့သည်။ ။ သို့သော်လည်း ‘ဒေါ်ကြီးရယ်၊
ကိုကို ဘယ်တုန်းကများ ဟော့ဟော့ရမ်းရမ်း ရှိခဲ့ဖူးလို့ လဲ’ ခေါင်းနှင့် တ
စ်ချက်ငွေ့လိုက်လျှင် ဒေါ်ကြီး ပြဿနာ ပြီးလောက်ပေသည်။ ။

နတ်သျှင် တေးသံသွင်း။

တကယ်တမ်း ဆိုင်ဖွင့်ပြီးနောက်ပိုင်းတွင် မည်သို့သော အတွေ့ကြုံမျိုးများ တွေ့လာရမည် မသိ။ ယခုလောလောဆယ်တော့ သည် အလုပ်လုပ်ရသည် မှာ ပျော်သလိုလိုရှိသဖြင့် ကိုကိုရင် လှုပ်ရှား ရချေသည် ။

ညနေခင်း၏ သာယာခြင်းကြောင့် လည်း ဖြစ်မည်။ ကန်တော်ကြီး ကုန်းမြေ၊ ရေပြင်၏ လှပခြင်းကြောင့် လည်း ဖြစ်မည်။ ဂိတ်ဝလက်မှတ် ဝယ်သည့် စားပွဲဆီမှ မာလ်ဘိုရီတစ်ဘူးဝယ်ခဲ့ပြီး ဥတ္တရဆောင်ဆီသို့ ပြန်လာသော ကိုကိုရင်မှာ ပျော်ရွှင်ခြင်းများ နှင့် လှုပ်ရှားနေလေသည် ။

"ဟေ့ကောင် ကန်တော်ကြီးတစ်ပတ်များ လမ်းလျှောက်နေသလား လို့ ကြာလိုက်တာကွာ"

ရစ်ချဒ်က မဆိုစလောက် နီရဲသော မျက်နှာဖြင့် မော့ကြည့်၍ လှမ်းပြောသည် ။ စားပွဲပေါ်တွင် ကိုကို ထလာစဉ်က ဘီယာနှစ်လုံးသာ။ ယခု ခြောက်လုံးရှိပေပြီ အမြည်းပန်းကန်များ လည်း ပြည့်နေပေပြီ။

"တံတားပေါ်မှာ လေညင်းခံရင်း စဉ်းစားနေတာကွ"

"ဘာတွေ စဉ်းစားနေတာလဲ"

"ငါတို့ ဆိုင်အကြောင်းပါကွာ"

"အေး ... ငါတို့ လဲ ဒီအကြောင်း ပြောနေတာပဲ၊ မင်းမလဲ တေးသံသွင်းဆိုင်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘာတစ်ခုမှ သိတာ မဟုတ်ဘူး ၊ ငါတို့ ကမှ နည်းနည်း သိထားသေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီအတိုင်း မဖြစ်သေးဘူးကွာ၊ မင်းလို ပိုက်ဆံရှိတိုင်း အပျော်သဘောနဲ့ ထင်ရာကောက်လုပ်တာမျိုး ငါတို့ က သဘောမထားနိုင်ဘူး၊ အလုပ်ဖြစ်အောင်တော့လုပ်မှ "

"လုပ်ကြလေ၊ သိပ်ရပ်ပျက်ဆင်းပျက်မဖြစ်ရင် တော်ပြီပေါ့၊
ဒေါ်ကြီးကြားကောင်းရင် တော်ပြီပေါ့"

"ဘယ်ဟုတ်မလဲ ကိုကို"

"ဒီလို ပြီးစလွယ် သဘောမထားစမ်းနဲ့ ကိုကို"

ကျော်နိုင်လတ်နှင့် ရစ်ချဒ်တို့ က ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ပြောကြသည်။
။ ထို့နောက် အရှိန်ရလာသော ကျော်နိုင်လတ်တို့ နှစ်ယောက် ‘နတ်သျှင်’
နှင့် ပတ်သက်ပြီး ကိုကိုကို စကားတွေ အများကြီး ပြောကြသည်။ အသံ
သွင်း အသံကူးစက်ပစ္စည်းတွေအကြောင်း၊ ဖြန့်ချိရေးပုံစံများ အကြောင်း
၊ တီးဝိုင်းများ အကြောင်း၊ အဆိုတော်တစ်ယောက်၏ ဝမ်းစီးရိုးအကြော
င်း တေးရေးသူ များ အကြောင်း၊ ရန်ကုန်မြို့ပေါ်က အခြားတေးသံသွင်း
ဆိုင်များ အကြောင်း။

တအင်းအင်းနှင့် သာ ခေါင်းညိတ်နေရသော်လည်း ကိုကို ရေရေရာ
ရာ နားမလည်။ ကိုကို မြင်ယောင်နေသည် ကား ကားပေါ်မှာ မြင်ဖူး
တွေ့ဖူးနေသော တေးသံသွင်းဆိုင်များ လို သစ်လွင်လှပစွာ ဖြစ်ပေါ်လာ
မည့် ‘နတ်သျှင်’ မှန်ချပ်များ ကာရံထားမည်။ ဆိုင်းဘုတ်ကို လှလှပပချိ
တ်မည့် မှန်ချပ်များ ပေါ်တွင် လည်း ‘နတ်သျှင်’ဟူသည့် စာလုံးကို အလှ
ဆုံး ရေးခြယ်ထားမည်။ ဆိုင်ထဲတွင် ကျော်နိုင်လတ်နှင့် ရစ်ချဒ်တို့ သည်
နားကြပ်ကြီးတွေ ကိုယ်စီဖြင့် အလုပ်ရှုပ်နေကြမည်။ လှပခမ်းနားသော
စက်ပစ္စည်းကြီးတွေဖြင့် ဖိတ်ဖိတ်လက်နေမည်။ တေးသံတို့ သည် ဆိုင်
ထဲမှ တစ်ဆင့် ပလက်ဖောင်းဆီသို့ ထိုမှ တစ်ဆင့် လမ်းမဆီသို့ ဖိတ်အန်
စီးဆင်းနေလိမ့်မည်။ လမ်းသွား လမ်းလာတို့ က ‘နတ်သျှင်’ ကို
တအံ့တဩ ငေးမောရင်း ချီးကျူးနှစ်ခြိုက်မည်။

လောလောဆယ် ကိုကို သိနေသည် ကား သည် မျှသာ။

"အဲဒီတော့ ဟိုကောင်ကြီးကို ခေါ်မှ ဖြစ်မယ်ကွာ၊ သိလား ကိုကို"

"ဟင် ... ဘာလဲ"

"ဝင်းလွင်ကြီးကိုလေ"

"ဝင်းလွင်ကြီး အင်း ... ဘာဖြစ်လဲ"

"အာ ... ဒုက္ခပါပဲ၊ ငါတို့ ပြောနေတာ မကြားဘူးလား"

"ငါ မကြားလိုက်လို့ ပါ၊ ဝင်းလွင်ကြီးကို ဘာလုပ်မှာ လဲ"

"ဝင်းလွင်ကြီးက မဇ္ဈိမတေးသံသွင်းမှာ လုပ်နေတယ်လေ၊
ဒီကောင်ကြီးက ဒီအလုပ်ကို ကောင်းကောင်း ကျွမ်းကျင်တာပဲ၊ သူ့ခေါ်မှ
ဖြစ်မယ်"

"ဟာ ... သူ့နဂိုအလုပ်က ထွက်ခိုင်းပြီး တို့ ကခေါ်လို့ "

"ဟ ... သူ့မဇ္ဈိမက အခြေအနေ မကောင်းတော့ဘူးကွ၊ တစ်နေ့က
တောင် ပြောသေးတယ်၊ သူတို့ ဆိုင် ဆီးရီးနှစ်ခုလုပ်တာ
အတော်ကွဲသွားတယ်တဲ့ "

"ဘာဖြစ်လို့ တဲ့ လဲ"

"အဲဒါတော့ သူ့မေးကြည့်မှ သိတော့မပေါ့ကွာ"

"အင်းလေ ... ထားပါတော့၊ ဝင်းလွင်ကြီးလာရင် ကောင်းတာပေါ့၊
နေပါဦး သူက ဟိုမှာ လခစားလား"

"အင်း ... တစ်လ ငါးရာတဲ့ "

"နတ်သျှင်ကိုရောက်ရင်တော့ သူငယ်ချင်း အချင်းချင်းပဲကွာ ပိုပေးရ
မှာ ပေါ့၊ ဒါဆိုလဲ ဝင်းလွင်ကြီးကို ခေါ်ကွာ"

နတ်သျှင်နှင့် ပတ်သက်ပြီး ကိုကို နောက်ထပ်တစ်ခု ထပ်သိလိုက်သည်။ ။ ဝင်းလွင်ကြီးကိုခေါ်ရမည်။ သူက ကျွမ်းကျင်လိမ္မာသည်။ ။ ပြီးတော့ ကျောင်းမှာ ကတည်းက ဝင်းလွင်ကြီးသည် အသက်အကြီးဆုံးပီပီ ဘာမဆို နှိုင်းနှိုင်းချိန်ချိန် ရှိသည်။ ။ ရှေ့ဆောင်လမ်းပြတတ်သူ ဖြစ်သည်။ ။

"ကဲ ... တော်ကြတော့ကွာ၊ ငါလဲ ကားဂိတ်မသွားတော့ပါဘူး၊ သမိုင်းဘက ဆိုင်တစ်ဆိုင် သွားပြီး ထမင်းစားရအောင်၊ ငါ ငါးခေါင်းဟင်းချို့ ကောင်းကောင်း လေးစားချင်လို့ "

စားပွဲထိုးကိုခေါ်၍ ကိုကို ငွေရှင်းသည်။ ။ ကျသင့်ငွေ တစ်ရာနှစ်ဆယ်နှင့် ပြားငါးဆယ် ထုတ်ပေးခဲ့ပြီး ကိုကို ရှေ့ဆုံးမှ ထွက်လာခဲ့သည်။ ။ မှောင်ရီသန်းစ ပြုနေပေပြီ။

"တီးဝိုင်းက ဝမ်းဂျူတီ (One Duty) နှစ်ထောင်ရှိတယ်ကွ၊ မင်းပြောတဲ့ အဆိုတော် ထရီဇာလှိုင် တစ်ကိုယ်တော် ဝမ်းစီးရီးဆိုရင် အပြီးအစီးအားလုံး မာစတာတိပ်အပ်အပြီးထိ ငါးသောင်းလောက်တော့ ကျမယ်"

ဝင်းလွင်ကြီးရှေ့တွင် စာရွက်များ ကြွပ်နှံနေသည်။ ။ ကျော်နိုင်လတ်နှင့် ရစ်ချဒ်တို့ က ဝင်းလွင်ကြီးကို ဝဲယာခြံရံလျက် စာရွက်များ ပေါ်သို့ စိတ်ဝင်တစား ငုံ့ကြည့်နေကြသည်။ ။ စာရွက်များ ပေါ်တွင် ဝင်းလွင်ကြီး တွက်ပြထားသော ကိန်းဂဏန်းများ။ ။

သည် လုပ်ငန်း၌ ကျွမ်းကျင်သော၊ စည်းစနစ်ကျသော ဝင်းလွင်ကြီးက စာရင်းကို ရှင်းလင်း တိကျစွာ ရေးမှတ်ပြသည်။ ။ ရန်ကုန် နယ်ဆိုင်ခွဲ

များ ။ ရန်ကုန်ဆိုင်များကိုပင် ထပ်မံ၍ ပထမတန်းစား ဆိုင်များ ၊ အလယ်တန်းဆိုင်များ ၊ ဆိုင်သေးသေးများ ခွဲခြားသည် ။

စီးကရက်ခိုးများ ဝေဝိကပြည့်ကျပ်နေသောကြောင့် ကိုကို စားပွဲတင်ပန်ကာကို ဖွင့်ပေးလိုက်သည် ။ သို့တိုင်အောင်ပင် ဝင်းလွင်ကြီးမှာ ချွေးတလုံးလုံး။ ကျော်နိုင်လတ်နှင့် ရစ်ချဒ်တို့ မေးသည် ကိုလည်း သူ စိတ်ရှည်စွာ အသေးစိတ် ရှင်းပြသည် ။

ကိုကိုကမူ ဧည့်ခန်းထောင့် နှစ်ယောက်ထိုင် ဆက်တီဘေးရှိ မနက်ကမှ ယူလာသော ဂျီအိတ်ကိတ်-တူးဆဲဗင်းတီး-ဒီအကိုင်းရက်ကော်ဒါကြီးကို ကြည့်ရှင်း သဘောကျနေလေသည် ။ ဖိုးထရက်၊ တူးချယ်နယ်လ် စတူဒီယိုစစ်စစ်တဲမ် အကိုင်းကြီးကို မနက်ကမှ ရစ်ချဒ် အဆက် အသွယ်ဖြင့် သဘောမှ ရခဲ့သည် ။ တစ်သောင်းသုံးထောင်နှစ်ရာ ပေးခဲ့ရသည် ။

"ဟေ့ကောင် ကိုကို"

"..."

ဝင်းလွင်ကြီးက သူ့မျက်မှန်အထူကြီးပေါ်မှ ကျော်လျက် ကိုကိုကို ကြည့်ရှင်း လှမ်းခေါ်သည် ။

"ငါ တွက်ပြနေတာတွေ လာမကြည့်ဘဲ ဘာလုပ်နေတာလဲ"

"လုပ်ကြပါ၊ ခင်ဗျားတို့ နားလည်ရင် ပြီးတာပါပဲ"

"အာ ... ဒီကောင် ခက်တော့တာပဲ၊ မင်းက အံ့နာလေ၊ ဘော့စ်လေ"

"သွားစမ်းပါ ကိုဝင်းလွင်ကြီးရာ၊ ကျွန်တော်တို့ အချင်းချင်း အဲဒီလို မပြောစမ်းပါနဲ့ "

"အင်း ... မင်းလိုကောင်မျိုးလဲ လောကမှာ ရှိသေးသကဲ့သို့"

ဝင်းလွင်ကြီး ညည်းညူလေသည်။ စင်စစ်မူ ကိုကိုဘဝကို နားအလည်ဆုံးမှာ ဝင်းလွင်ကြီး ပင်ဖြစ်သည်။ ငွေကြေးပြည့်စုံမှုအားဖြင့် ဘဝလမ်းကို အကွေ့အကောက်မဲ့စွာ လျှောက်ခဲ့သော ကိုကို။ တောင့်တကြောင့်ကြခြင်း ဆိုသည် ကို နားမလည်ခဲ့သော ကိုကို။

တစ်ဦးတည်းသောသားအဖြစ် မိခင်၊ ဖခင်နှင့် ဒေါ်ကြီးဖြစ်သူတို့ ဖူးဖူးမှုတ်ခြင်းခံခဲ့ရသော ကိုကို။ သည် သို့သော် ကိုကိုသည် တက္ကသိုလ်မှ ဘွဲ့တစ်ခုကိုရခဲ့ပြီးသည် ၏ နောက်ပိုင်းတွင် လည်း ဘာတစ်ခုကိုမျှ လေးလေးနက်နက် မမြင်တတ်ခဲ့။ အဖေနှင့် အမေတို့ ဆုံးပါးခဲ့ပြီး နောက်တွင် လည်း ဒေါ်ကြီးဖြစ်သူက ကိုကိုကို မိဘမဲ့အဖြစ် ပို၍ အလိုလိုက်ခဲ့သည်။ ကိုကို စိတ်ပြေလက်ပျောက် လုပ်ချင်ရာလုပ်ပါစေဟု ခွင့်လွှတ်ထားခဲ့သည်။

သည် အထဲကပင် ကိုကိုသည် သူ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံး အစွဲအမြဲ ရှင်သန်လာခဲ့သည့် လမ်းကြောင်းမှ သွေဖည်၍ မသွားခဲ့ချေ။ စည်းစိမ်ချမ်းသာပေါ်တွင် ဖြောင့်ဖြူးစွာ ခင်းကျင်းထားခဲ့သော လမ်းအတိုင်း ကိုကို တစ်သက်လုံး လျှောက်ခဲ့သည်။ မိခင်နှင့် ဖခင်တို့ ကို ဆုံးရှုံးရသည် မှ အပ အခြား မည်သည့် အခြေအနေမျှ မပြောင်းလဲ။ ငွေပုံပေါ်က လမ်းကြောင်းသည် လည်း ကွေ့ကောက်သွားခြင်းမရှိ။ ထိုအခါ ကိုကိုသည် ဟိုတုန်းကအတိုင်း သူ တစ်သက်လုံး လျှောက်ခဲ့သည့် လမ်းအတိုင်း ပင် တစ်သမတ်တည်း လျှောက်ခွင့်ရခဲ့သည်။

သည် သို့သော် ကိုကို၏ သဘောထား အတွေးအမြင်တို့ သည် လည်း ဘာတစ်ခုမျှ ထူးခြား ဆန်းသစ်လာခြင်း မရှိခဲ့။

ဝင်းလွင်ကြီးက သည် လိုပင် မြင်လေသည်။ ကိုကိုကို အားမလိုအား

မရ ဖြစ်သော်လည်း ကိုကို၏ ရိုးသားမှု၊ အပေါင်းအသင်းများ အပေါ် ခင်မင်တွယ်တာတတ်မှုကိုတော့ ဝင်းလွင်ကြီး နားလည်သည်။ အထူးသဖြင့် မိခင် ဖခင်တို့ ဆုံးပါးကြပြီးနောက်ပိုင်းတွင် ကိုကိုသည် အပေါင်း အသင်းများ အပေါ် ပို၍ တွယ်တာလာသည်။

တစ်ခုသေချာသည် က ကိုကိုသည် သူဌေးသားဖြစ်သော်လည်း ရှေးသရောအခါ၊ ပြည်ဗာရာက ကုဋေကြွယ်သား၊ သူဌေးသားဆိုသော ပုံပြင်ထဲက သူဌေးသားမျိုးမဟုတ်။ ဘဝလမ်းကြောင်းကို အထောက်အကူမပြုနိုင်ဟု ဆိုစေဦး။ လူတောသူတောဝင်ဆံ့နိုင်ကောင်း ဝင်ဆံ့နိုင်မည့် ‘ဒီဂရီ’ တစ်ခုကို ရထားပြီးသူ၊ ပြီးတော့ ရှိသမျှစည်းစိမ်ကို ဟော့ရမ်းသော့သွမ်းပြီး ထင်ရာစိုင်းနေသူလည်း မဟုတ်။ ကျော်နိုင်လတ် ရစ်ချဒ်တို့ မှာ လည်း ကို့ကို့ထံ ကပ်ရပ်စားသောက်ကာ ဟေးလားဝါးလားနေကြသည့် အပေါင်းအသင်းမျိုးမဟုတ်။

ထို့ကြောင့် ဝင်းလွင်ကြီးအနေနှင့် လောကကို အပေါ်ယံ လျှပ်တိုက်သွားနေသည် ဟူ၍ ကိုကိုအပေါ် အားမလိုအားမရ ဖြစ်မိသော်လည်း တစ်ဖက်က ပြန်၍ ကိုကိုအထီးကျန်ဘဝနှင့် ကိုကိုရိုးသားနားလည်မှု၊ ကိုကိုစိတ်နေ သဘောထားကိုတွေ့ရသောအခါ ကိုကိုအပေါ် ဘယ်လိုမျှ တင်းတင်းမာမာ မပြောရက်နိုင်အောင် ရှိတော့သည်။ ဒါကြောင့် လည်း ‘အင်း ... မင်းလိုကောင်မျိုးလဲ လောကမှာ ရှိသေးသကိုး’ ဟု သာ ညည်းတတ်တော့သည်။

"ကဲ... ဒီမှာ ကိုကို မင်း နားမလည်ချင်ပေမယ့် နားလည်အောင်တော့ ကြိုးစားရလိမ့်မယ် သိလား၊ မင်းမှာ ပိုက်ဆံရှိလို့ ငွေသုံးလေးသိန်းကုန်ထားတဲ့ လုပ်ငန်းတစ်ခုကို အပျော်သဘောထားတာ မထားတာ အပထား၊ မင်းအလုပ်မှာ ပိုင်းလုပ်ကြမယ့် တို့ ကောင်

တွေကို ပတ်ဝန်းကျင်က မင်းကို ဝိုင်းပြီး ချနေကြတယ်လို့ အမြင်မခံနိုင်ဘူး သိလား"

"ဟာဗျာ ... ကိုဝင်းလွင်ကြီး"

"မဟာနဲ့ ကိုကို၊ တို့ လဲ အပျော်သဘော မထားနိုင်ဘူး၊ မင်းလဲ အပျော်သဘော မထားရဘူး၊ အခု မသိသေးရင် နောက်သိလာအောင် ကြိုးစား၊ ငါတို့ နဲ့ ချည်း လွဲမထားနဲ့ "

"ခဏနေဦးဗျာ ... ကျွန်တော် စီးကရက် သွားဝယ်လိုက်ဦးမယ်"

ပြောပြောဆိုဆို ကိုကို အပြင်ထွက်သွားသည် ။ ကိုကို တမင်ရှောင်ထွက်သွားမှန်း သိကြသည် ။

"ကိုဝင်းလွင်ကြီး ဒီကောင့်ကို ဘာမှ ပြောမနေနဲ့ ၊ အလုပ်လုပ်ရင်းနဲ့ အလုပ်က သူ့ကို ဆွဲဆောင်လာလိမ့်မယ် "

ရစ်ချဒ်က စဉ်းစဉ်းစားစား ပြောလေသည် ။

"အလုပ်က ဆွဲဆောင်မယ် ဟုတ်လား၊ ဘာနဲ့ ဆွဲဆောင်မှာ လဲ၊ အမြတ်အစွန်းနဲ့ လား၊ အရှုံးနဲ့ လား၊ ဒီတေးသံသွင်းက မြတ် လာပြီဆိုတော့ ကော ဒီကောင်လိုကောင်မျိုးက အဲဒီအမြတ်ကို မြင်မှာ တဲ့ လား၊ ရှုံးသွားလို့ ကော အဲဒီအရှုံးကို မြင်မှာ တဲ့ လား၊ ငါ မပြောချင်ဘူးကွာ"

ဝင်းလွင်ကြီး မျက်မှောက်ကြုတ်နေသည် ။

"ချမ်းသာနေတာကိုက ဒီကောင့်အတွက် ဂွကျနေတာကွ"

ဘယ်သူမျှ စကားဆက်မပြောကြ။ ဝင်းလွင်ကြီး စကားကို အလေးအနက် စဉ်းစားနေကြဟန် ရှိသည် ။

"ကိုကိုမှာ တစ်ခုခုတော့ လိုနေတာပဲ၊ ကျွန်တော်ကတော့ ဟိုစကား

တစ်ခွန်းကို သဘောပေါက်သလိုလို ရှိလာတယ် ကိုဝင်းလွင်ကြီး"

"ဘာလဲ ကျော်နိုင်လတ်"

"ကိုယ်၏ ချမ်းသာခြင်းဟာ မပြည့်စုံဘူးဆိုတာ"

"အင်း ..."

တေးသံသွင်းဆိုင်အတွက် တွက်ချက်ထားသော စာရင်းဇယား စာရွက်များကို မေ့သွားကြသည်။ ကိုကို ဖွင့်ထားခဲ့သော စားပွဲတင်ပန်ကာ၏ လေအရှိန်ကြောင့် စာရွက်များကို တဖျတ်ဖျတ် လှုပ်ခတ်နေကြသည်။

"ဟုတ်တယ် မဆိုးဘူး၊ ဒီကောင်မှာ မပြည့်စုံဘူး"

ကျော်နိုင်လတ်က သူ့စကားသူ ခေါင်းညိတ်ရင်း အတည်ပြုသည်။

"ဒါလဲ ဖြစ်နိုင်တာပဲ၊ လောကကြီးထဲမှာ မင်းပြောသလို ဒီကောင်ပေါ့လောကြီး မျောနေတာ သိလို့ ပြည်က သူ့အဒေါ်ကြီးကလဲ မိန်းမ ပေးစားဖို့ စီစဉ်တာဖြစ်မယ်"

"ဒါပေမဲ့ ဒီကောင်က ငြင်းလိုက်တယ်လေ"

"သူ့အဒေါ်ကြီးစကားကို ဒီကောင် ဘယ်တုန်းက နားထောင်ဖူးလို့လဲ"

ရစ်ချဒ်က နေရာမှ ထ၍ စားပွဲတင်ပန်ကာကို လေရှိန်လျှော့သည်။

"ခက်တာက သူ့ကိုယ်သူ မပြည့်စုံဘူးဆိုတာကို သူ့ကိုယ်တိုင်က ပြန်မသိဘူးကွ၊ သည် တော့ ပိုဂကျတာပေါ့"

"အဲဒါပေါ့ မရှိတာထက် မသိတာခက် ဆိုတာ"

"အေး ... ဒီစကား ဒီနေရာမှ မှန်လိုက်တာကွ"

ဝင်းလွင်ကြီးက စားပွဲကို လက်ဖြင့်ပုတ်၍ အားပါးတရ ဆိုသည်။ ။

"ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မပြည့်စုံဘူးဆိုတာ မသိတော့ ကိုယ် ဘာလိုချင်မှန်း မသိတော့ဘူးပေါ့"

"အာ ... ကျော်နိုင်လတ် ငါ နားမလည်တော့ဘူးဟ၊ မင်း စကားနည်းနည်း မြင့်သွားပြီ"

ရစ်ချဒ်ကြောင့် ရယ်မိသွားကြရသည်။ ။ ဝင်းလွင်ကြီးက ရယ်ရင်း တစ်ခုခုကို တွေးမိသလိုဖြင့် ဖြည်းဖြည်းချင်း အရယ်ရပ်ကာ -

"သူ့ဒေါ်ကြီးစကား နားမထောင်ပေမယ့် ဒီကောင်က တို့ စကားတော့ နားထောင်ပါလိမ့်မယ်"

"ဘာလဲ၊ ကိုဝင်းလွင်ကြီး နတ်သျှင်ကိစ္စလား၊ ဖြည်းဖြည်းတော့"

"မဟုတ်ဘူး ကွ၊ မိန်းမ ပေးစားဖို့ "

အားလုံး ဝင်းလွင်ကြီးကို စူးစိုက်မိကြသည်။ ။

"အချစ် ... အဲ ... ထားပါတော့လေ၊ အိမ်ထောင်ရေးဆိုတာ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝကို အနည်းနဲ့ အများ ပိုပြီး လေးနက် သွားစေတာတော့ အမှန်ပဲကွ၊ အခု ကိုကို့မှာ က ဘာတာဝန်မှ မရှိဘူး ဖြစ်နေတယ်၊ ဘာတာဝန်မှ ယူစရာမလိုတဲ့ အဖြစ်လေ၊ သူ့မှာ ပြည့်စုံနေတာကိုး၊ အဲသည်တော့ ဒီကောင် အိမ်ထောင်တာဝန်ရသွားအောင် လုပ်ပေးလိုက်ရင်"

ဝင်းလွင်ကြီး ပြောရင်း စကားစပြတ်သွားသည်။ ။ ကျော်နိုင်လတ်ကလည်း ဘာမျှဝင်မပြော။ ရစ်ချဒ်လည်း မတုန်မလှုပ်။ အားလုံး ဆုတ်ဆိုင်းဖြစ်နေကြပြန်သည်။ ။ ပြေပြေညင်းညင်းရှိသော ပန်ကာလေတွင် စာရင်းဇယားစာရွက်များ ငြိမ်ဝပ်စွာ လှုပ်ခါနေကြသည်။ ။

"မဖြစ်နိုင်ပါဘူးလေ"

အဆုံးမသတ်ခဲ့သော သူ့စကားကို သူကိုယ်တိုင်ပင် ဝင်းလွင်ကြီးက ငြင်းချက်ဖြင့် ဖြတ်တောက်လိုက်သည်။ ။ ကျော်နိုင်လတ်တို့ သက်ပြင်း မသိမသာ ရှိုက်မိကြသည်။ ။

"နတ်သျှင်ကို စိတ်ဝင်စားအောင်တောင်မှ တို့ မနည်း တိုက်တွန်းယူရမှာ ၊ အချစ်တို့ အိမ်ထောင်ရေးတို့ ဆိုတာက ဟိုက စက်ကြီးထက်"

ညွှန့်ခန်းထောင့်မှ အကိုင်း-ရက်ကော်ဒါကြီးကို ဝင်းလွင်ကြီးက ညွှန်၍ -

"အဆပေါင်းများစွာ ပိုပြီး ပိုရှုပ်မှာ ကွ၊ ပြီးတော့ ဒါကို တို့ ကောင်တွေလဲ တကမ်းတမ်း နားလည်တာ မဟုတ်ပါဘူး"

ကျော်နိုင်လတ်က သည် တစ်ခါတော့ သွက်လက်စွာ စကားဆက်သည်။ ။

"ဟုတ်တာပေါ့၊ ကျွန်တော်တို့ ကလဲ ဒါမျိုးမှာ အလကားကောင်တွေပဲ"

"ရိုးရိုး စက်ပစ္စည်းပဲ ကောင်းပါတယ်၊ ဣတ္ထိယစက်ပစ္စည်းက အန္တရာယ်များ ပါတယ်"

ရစ်ချဒ်၏ စကားကြောင့် သုံးယောက်သား ရယ်ဖြစ်ကြသည်။ ။

သည် တော့မှ ပင် ကိုကိုနှင့် ပတ်သက်၍ အမှတ်မထင် လေးလံတင်းကျပ်သွားခဲ့သော အခြေအနေမှာ ပေါ့ပါးပြေလျော့သွားလေသည်။ ။

"ကိုင်းဟေ့ ... ရိုးရိုး စက်ပစ္စည်းကိစ္စပဲ ဆက်တွက်လိုက်ကြဦးစို့"

ဝင်းလွင်ကြီးက စစ်ထွက်မည့် ဗိုလ်ချုပ်တစ်ဦး လေသံမျိုးဖြင့်

ကြွေးကြော်လိုက်သည် ။ စာရွက်များကို ပြန်လှန်ကြသည် ။ ကတ်တလောက် စာအုပ်များ ဖွင့်ကြသည် ။

ကိုကို ပြန်လာလျှင် နက်ဖြန် ဆိုင်ခန်းငှားခ၊ စပေါ်ငွေကိစ္စ၊ စာချုပ်ချုပ်ရန်ကိစ္စ၊ ချိန်ဂျာသွားယူရန် ကိစ္စများကို တိုင်ပင်ရဦးမည်။

‘နတ်သျှင်’ မွေးဖွဉ်းသန့်စင်ရေး။
